

for vietnam

pris kr. 1,-
nr. 2 1968 3. årgang

FULL STØTTE
TIL DET SEIRENDE
VIETNAMESISKE
FOLKET !

FULL STØTTE
TIL FNL !

LEDER:

Dette For Vietnam er det andre etter landsmøtet. Vi var litt usikre på hvordan det første nummeret ville bli mottatt. Vi diskuterte hvor mange vi burde trykke, og ble enige om 2000, noe vi anslo til et høyt tall. Det viste seg til vår glede at bladene forsvant mellom fingrene på oss. Etter 10 dager hadde vi ingen igjen, og trykte derfor et nytt opplag, denne gang på 3000 eksemplarer. På grunn av at salget gikk så godt både i Oslo og rundt i landet ble det utsolgt på noe under en uke. Altså 5000 eksemplarer forsvant som dugg for sol. Vi trykker derfor nr. 2 i et første opplag på 10 000 eksemplarer, og håper at gruppene rundt i landet deltar aktivt i salget, slik at kanskje også dette opplaget blir for lite!

Vi har oversatt FNL's program og solgt det, og vi oppfordrer lagene til å studere det, bruke det i diskusjonene og selge det til folk. På samme måte er studiesirkelen om Vietnam ferdig. Den er et viktig bidrag til vår egen selvskolering.

Etter at FNL's program har kommet i For Vietnams hefteserie, har vi planer om å lage et hefte om vietnamesisk prosa og poesi og en avslørende analyse av USA's bruk av kjemiske og bakteriologiske midler i Vietnam.

Når det gjelder innholdet i dette nummeret, så har vi lagt stor vekt på FNL's siste offensiv (kalendarium + brev fra fredskomiteen), noe som tydelig viser det vi skrev sist, at FNL har overtatt initiativet i krigen, og at USA-imperialistene nå står overfor sitt endelige nederlag. Ellers har vi prøvd å belyse hvordan det frie Vietnam blir bygd opp både økonomisk og kulturelt, og vi har gjennom artikler om Burma, Laos og Filippinene prøvd å vise at USA's engasjement ikke bare innbefatter Vietnam, men at deres imperialism har vidtrekkende interesser i Sørøst-Asia (og for den saks skyld i hele verden).

Har du stoff til bladet eller kritikk (positiv eller negativ) er vi interessert i at du skriver til oss om det.

kjøp:

FNLs POLITISKE PROGRAM kr.1

STUDIESIRKEL OM VIETNAM kr.5

Bestill fra Solidaritetskomiteen Adm.gt. i Oslo

Post giro 30 29 88

BØTEFONDET

LA IKKE VIETNAM-DEMONSTRANTER
BLI STANSET AV HØYE BØTER !

GI DITT BIDRAG TIL:

Bøtefondet for Vietnam
ved Jorun Gulbrandsen
Solbergliveien 116 b
Oslo 6
Postgiro:

20 51 88

9. APRIL OG VIETNAM

av inger hage

Jeg er blitt bedt om å uttale meg om krigen i Vietnam i sammenheng med 9de april.

Men kan det være noen sammenheng mellom Norge og det lille ukjente landet langt borte i Asia, da? Der er jo blant annet gjennomsnittshøyden for en voksen mann omtrent som for en tiåring her hjemme, og knapt nok det. De er jo så tynne der borte, og en norsk tiåring er guskjelov både rødkinnet og velnært. Og angående vår kamp mot tyskerne i sin tid - ja, man kan si hva man vil, men det var i hvert fall en kamp mellom hvite - mellom jevnbyrdige med andre ord, attpå til mellom nordeuropeere. En tysker i sivil kunne nesten ikke skjelnes fra en god staut nordmann. Og tross en del utglidninger fra tysk side (det hele er forresten så lenge siden at Gud vet om ikke mange av disse historiene er sterkt overdrevet), så ble spillet spilt etter gode gamle regler her i Vest-Europa.

Men hva gjør disse asiatene? Ligger i bakhold og plaffer eller stikker ned amerikanerne - og bruker sykler som transportmidler! Rene barbariet. Og dette gjør de når en sivilisert nasjon har påtatt seg det utakknemlige verv å spre Vestens kultur også til mindreverdige deler av verden. De skulle takke til, asiatene! Selvfølgelig går det en del menneskeliv med på kjøpet, ikke minst sivile, det er ikke til å unngå, de sivile er alltid i veien når det skal føres krig. Og bør vi ikke snart begynne å se nøkternt på dette med krig nå? Er ikke krig det beste middel (bortsett fra pest og jordskjelv) til å få taklet overbefolkningsproblemet på? Når amerikanerne beklageligvis ser seg nødt til å ødelegge en stor del av Vietnams jord og rismarker, kanskje for alle tider, er det vel nærmest en velsignelse for sivilbefolkningen at den blir desimert. Litt færre munner å dele resten av risen på, med andre ord.

Barna da? spør De kanskje. Ja, der er vi faktisk ved selve hovedsaken: Jo færre asiatiske barn i dag, desto færre asiatiske voksne i morgen. Og det vil vi alle være best tjent med i det lange løp. Ikke sant?

Inger Hagerup.

EN HILSEN FRA VIETNAM

*Vi har mottatt dette brevet fra
Dr. Phung Van Cung, formann for
Sørvietnams Fredskomite, adressert
til alle lands freds og solidari-
tetskomiteer.*

Kjære venner:

Det sørvietnamesiske folks kamp for
nasjonal selvstendighet mot USA's
aggresjon har fått uforutsett stor
betydning.

Som dere vet, har i 13 år de ameri-
kanske angriperne og deres betalte
venner i Saigon begått og fortsatt
begår avskyelige forbrytelser mot
vårt folk. Ved hjelp av de forfer-
deligste krigsvåpen har de drept
titusener av våre kampfeller. De
har skjendet vårt folks verdier,
følelser og tradisjoner.

Ganske nylig bestemte Frigjørings-
fronten, i samsvar med sine forhåp-
ninger, at det skulle holdes våpen-
hvile i julen, nyttårsdag og under
nyttårsfestlighetene. Men med kald
forakt for Frigjøringsfrontens god-
vilje og folkets ønsker har ameri-
kanerne sabotert våpenhvilen og in-
tensivert militæroperasjonene under
de nevnte høytidene. På denne må-
ten har de krenket og såret det vi-
etnamesiske folks følelser og tra-
disjoner, inkludert soldater og
funksjonærer i Saigon-administra-
sjonen. Fylt av hat mot både angri-
perne og forræderne, et hat som er
blitt samlet opp gjennom årrekker,
har millioner av mennesker i over
hundre små og store byer inkludert
Saigon, Hue og Danang, de best for-
svarte av fiendens forskansninger,
samt landbefolkningen, slått seg sam-
men med Frigjøringsfronten for å

vinne tilbake sitt lands uavhengig-
het og sin rett til å leve i fred
og lykke. Fra den 30. januar 1968
har alle lag av den patriotiske
del av befolkningen stormet Saigon-
administrasjonens og amerikanernes
viktigste sentra. Mange nye patri-
otiske organisasjoner har oppstått,
rettet mot amerikanerne og deres
marionetter. Disse organisasjoner
har medlemmer fra mange lag av be-
folkningen, så som intellektuelle,
forretningsfolk, handelsmenn, re-
ligiøse etc...

Et faktum av stor betydning er at
store deler av Saigon-regjeringens
soldater og kamphenheter har forlatt
sine regimenter for å danne opprørs-
styrker mot USA og deres marionet-
ter, side om side med Frigjørings-
fronten, FNL. Marionett-regjering-
en er nær sammenbrudd.

Det sørvietnamesiske folks store
seire avslører hvilke løgnaktige på-
stander USAs forsvarsdepartement
har kommet med. Det blir påstått at

LETTER

from Dr. Phung Van Cung, Chairman of the
South Viet-Nam Peace Committee to all coun-
tries' Peace Committees and Solidarity Com-
mittees with Viet-Nam

Dear friends,
The South Vietnamese people's Resistance war against the
U.S. aggression for national salvation is gaining an unprece-
dented momentum.

As you are aware, for 13 years now, the U.S. aggressors
and their Saigon henchmen have been piling up in South Viet-
Nam heinous crimes against our people. They have been using
the most atrocious war means to kill tens of thousands of our
compatriots. They have been trampling underfoot the dignity,
feelings, traditional customs so dearly valued by our people.

Recently, in compliance with our people's aspiration...
the South Viet-Nam National Front for Liberation...
order of suspension of military attacks on the...
Christmas, New Year's Day and the Lunar...
But in disregard of the Front's...
desires, the U.S. aggressors...
above brute order and...
during the South...
festive day...
the...
and our legitimate aspirations, increase the opposition
to the governments' collusion with the U.S. in the war of
aggression against Viet-Nam, actively support the American
people's anti-war and anti-draft movements.

Wishing you many successes in your lofty activities
for peace, justice and for friendship and solidarity with
the fighting South Vietnamese people,

Thankfully yours.

South Viet-Nam, February 9, 1968.

The South Viet-Nam Peace Committee

Chairman: Dr. PHUNG VAN CUNG.

"Viet Cong" er nesten slått og at USAs tropper er like ved seier! Samtidig beviser det vietnamesiske folk at dets patriotiske krefter vokser og at det kommer til å vinne en uunngåelig seier.

Johnson/Westmoreland-klikken er blitt fullstendig forvirret av det sørvietnamesiske folks angrep, og har grepet til de grusomste og mest barbariske undertrykkingsmetoder, sin vane tro. USA-fly har bombet og sprøytet giftige kemikalier over tett befolkede kvarterer i Saigon, Hue, Cantho, Banathuot, osv... De har myrdet tusener av sivilbefolkningen og ødelagt det vietnamesiske folks eiendom samt århundregamle historiske monumenter.

De amerikanske aggressorene har opprettet henrettelsessteder på offentlige plasser der de tar livet av våre patrioter. Men deres fascisttiltak som de nå har tydd til i ti år, kan ikke knekke det vietnamesiske folks vilje til å kjempe for dets hellige nasjonale rettigheter.

USA-imperialistenes siste forbrytelser vitner om Johnson-regjeringens aggressive og krigshissende politikk. Men de eneste resultater de oppnår er å øke det sørvietnamesiske folks hat mot fienden, og styrke deres faste vilje til å kjempe til seieren er vunnet.

Kjære venner,

For frihetens og rettferdighetens sak har dere de siste årene støttet

vår kamp aktivt. Stilt ansikt til ansikt med den nåværende farlige og avgjørende situasjon, ber vi dere innstendig om å øke deres politiske, moralske og økonomiske hjelp og støtte til det sørvietnamesiske folks patriotiske kamp. Vi ber dere også om å fordømme USAs marionetter for deres forbrytelser, samt å be den amerikanske regjering innstendig om å gjøre slutt på sine angrep på Nord-Vietnam, stoppe terrorbombingen, trekke tilbake sine tropper og respektere det sørvietnamesiske folks rett til uavhengighet, demokrati, fred, gjenforening av sitt fedreland, samt å la det vietnamesiske folk selv bestemme over sitt land.

Vi håper at dere vil hjelpe til å informere folkeopinionen i deres eget land og i USA om situasjonen i Vietnam og våre rettmessige håp, samt å øke opposisjonen mot deres egen regjeringens hemmelige forståelse med USA. Vi håper også at dere vil støtte det amerikanske folks motstand mot krigen.

Vi ønsker dere lykke til i arbeidet deres for fred, rettferdighet, vennskap og solidaritet med det kjempende vietnamesiske folk.

Med takknemlig hilsen
Sør-Vietnam, 9. februar 1968
Sør-vietnams Fredskomite

Dr. Phung Van Cung /s.
formann.

FNI-soldater blir ønsket velkommen i en frigjort landsby

DET FRIE VIETNAM

av odd erik germundsson

Den 13. august 1967 ga Washington Post oversyn over store deler av Sør-Vietnams områder som var frigjort fra amerikansk herredømme: "80% av landområdene, omfattende 10 millioner av landets 14 millioner innbyggere; folket kontrollerer 10 537 av landets ca. 12 600 byer og landsbyer, mens USA har fullstendig kontroll over bare 168, og delvis kontrollerer på sitt beste maksimalt 1800 byer og landsbyer." Selv i de sterkest befestede basene har amerikanerne ikke kunnet føle seg trygge, og de siste store seirene folket har vunnet gir et slående bevis på at USA og Saigon-regimet ingen støtte har blant det vietnamesiske folket. Kartet på neste side gir et godt bilde av hvordan situasjonen var pr. 20. desember 1967, før våroffensivene dette året.

Som vi ser, har de frigjorte områdene ingen bestemt frontlinje og ingen klare grenser, slik tilfellet er i en ren militær invasjonskrig fra en utenforstående militærmakt. Strukturen på kartet gir et klart bevis på at når en ser bort fra sterkt befestede amerikanske baser, veger og jernbanelinjer, som opptrer som prikkete flekker og "kanaler" på kartet, er resten av Sør-Vietnam under det vietnamesiske folks kontroll.

En landsby reiser seg.

Vietnamesernes kamp er en folkekrig mot en fremmed okkupasjonsmakt og mot en liten aristokrat-klasse som har forrådt folket og alliert seg med fienden, slik våre egne quislinger forådte oss under tyskernes okkupasjon 1940-45. For å belyse hvordan alle lag av befolkningen etter hvert har sluttet opp om Frigjøringsfronten, gjengir vi historien til en 19 år gammel jente fra landsbyen Sung Lo i Le-Than-distriktet i Høylandet:

"Det hele begynte da diemistene skulle gjøre vår landsby til et sentrum i en "strategisk by". Alle landsbyer i distriktet skulle forflyttes og legges i en krets rundt vår. Rundt den "strategiske byen" skulle man så sette opp piggetråd og postere vakter. Vi motsatte oss disse planene.

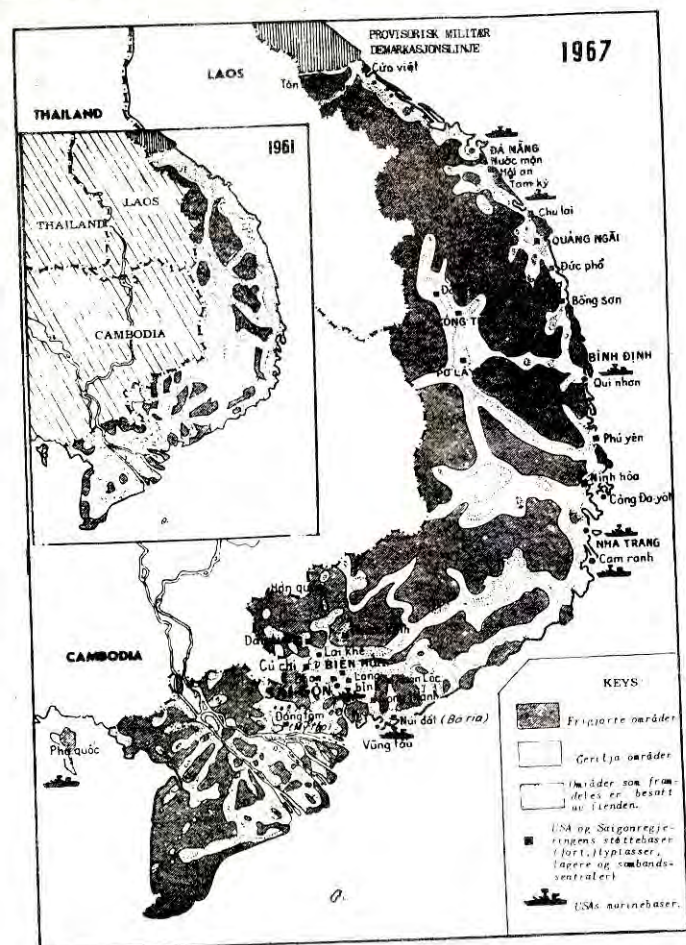
Da satte diemistene inn med en terrorbølge som ikke bare rammet oss, men alle landsbyer i distriktet. Først gjorde de et raid mot vår by og fengslet fire unge menn. En ble drept, en ble sperret inne og to ble satt fri. De var knapt til å kjenne igjen da de kom hjem, torturerte og oppslåtte.

Den natten samlet vi oss til et landsbymøte. Livet begynte å bli utholdelig. Vi hørte også fra andre landsbyer at griser og bøfler var blitt stjålet av Saigon-terrorister, hus var brent til grunnen, kvinner voldtatt og mennesker drept. Vi kom fram til at vi måtte sette oss til motverge for å kunne overleve.

Sent på kvelden to dager seinere kom elleve soldater til landsbyen vår. De forbød oss å forlate landsbyen. De trengte inn i husene og tok alle kniver og pilbuer. Etterpå befalte de at alle menn skulle stille opp. Da de unge mennene kom fram, ble åtte av dem bakkbundne.

Nå var hele byen på beina og trengte seg rundt soldatene for å få dem til å slippe guttene fri. Troppsføreren skjøt en mann i beinet så han stupte i marka med blodet strømmende. Da innbyggerne så blodet, ble de rasende. En kvinne skrek noe på vårt språk og kvinnene kastet seg over soldatene med stokker i hendene. To unge kvinner slengte seg på troppsføreren, slo revolveren ut av handa hans og drepte ham med stokene. Fem andre var allerede slått

OVERSIKTSKART OVER FRIGJORTE OMRÅDER PR. 20. DESEMBER 1967 (FØR DEN STORE VÅROFFENSIVEN).

ihjel og to flyktet. Nå fikk vi fem geværer, en maskinpistol, en pistol og mange patroner til landsbyen vår.

Ved middagstider neste dag hadde hele landsbyen flyttet ut i jungelen med alt de eide og hadde - ris, klær, høns, griser og kokekar. Tunge saker måtte være igjen og resten av buskapen ble forlatt til sin ødeleggelse.

Noen timer seinere kom to hundre soldater. De brente ned landsbyen og drepte kyrne og bøflene våre. De hadde med seg tungt artilleri og skjøt inn i jungelen, men ingen ble skadd. Ti dager seinere hadde vi bygd opp en ny landsby et stykke derfra.

Det første vi tenkte på nå, var forsvaret. Den plassen vi la landsbyen på, var vanskelig tilgjengelig og husene var kamuflerte. Landsbyens ungdommer dannet heimevern og bevæp-

net seg. De bygde forsvarsverker rundt byen. De gravde grøfter med spisse stokker i og satte opp feller på alle stier som førte til landsbyen.

I landsbyen fantes det bare 45 hus med tilsammen 300 mennesker, men Saigonsoldatene lyktes aldri i å trenge inn til oss. De angrep landsbyen flere ganger, men måtte alltid trekke seg tilbake, ofte med store tap".

Sung Lo var den første landsbyen i Le Than-distriktet som reiste seg. Da de andre landsbyene omkring så hvilken framgang Sung Lo hadde, fulgte de etter og satte seg til motverge. Det lyktes for alle landsbyene i distriktet som hadde blitt innhegnet i "strategiske byer" å slå seg fri og bygge opp sine egne hjem på nytt. Sterkt befestet.....

Folket har makten.

Når en landsby har reist seg og frigjort seg fra amerikanernes og Saigon-regimets okkupasjon, trer alle undergrunnsgruppene som har eksistert gjennom lengre tid, fram: partisangruppen, bondeforeningen, kvinne- og ungdomsorganisasjoner etc. Disse tar initiativet til å organisere valg der alle over atten år har stemmerett. Det blir valgt en sjølstyrekomite (landsbykomite) og en ordfører. Alle som tidligere støttet opp om quislingregimet blir behandlet sømmelig og ikke straffet dersom de er blitt klar over hvilke forbrytelser de har begått og går aktivt inn for å bygge opp det samfunn som de selv har deltatt i å rive ned.

Landsbykomiteen sørger for å opprette aksjonsgrupper med spesielle virkefelt: for forsvar, skolevesen, sykestell, kultur, jordbruksutvikling og andre økonomiske oppgaver. Særlig er grupper kalt "de unges sjokk-brigader" virksomme i kritiske situasjoner der det trengs øyeblikkelig arbeidskraft: gjenreising etter bombeangrep, graving av kanaler og grøfter i flomsituasjoner og hjelp til befolkningen i landsbyer som på grunn av kontinuerlige angrep om dagen trenger assistanse til såing og innhøsting av risavlingene om natten, under beskyttelse av FNL-partisaner.

Folket har makten også på den måten at quislingenes gods, fabrikker og eiendommer ellers blir beslaglagt og folket selv får råderetten over disse produksjonsmidlene.

Jordbruk

Noe av det første en frigjort landsby gjerne gjør når quislingene er kastet ut, er å gjennomføre demokratiske jordreformer, der gods-eiernes områder blir utparsellert til de fattige bøndene, gratis og uten vilkår. En setter ikke skille mellom dem som tidligere kanskje har støttet Saigon-regimet og dem som aktivt har deltatt i frigjøringskampen. Nær to millioner hektar jord er på denne måten blitt delt ut til bøndene i de frigjorte områdene.

Bøndene arbeider ikke lenger bare hver for seg med sine egne marker. De går i hver frigjort landsby sammen om å danne "arbeidsbyttegrupper" og "grupper for flersidig hjelp". I svært mange landsbyer er over 90% av bøndene med i slike grupper, som arbeider samlet og går på omgang fra rismark til rismark. Dessuten har en ved hjelp av slike grupper klart å grave tusenvis av kilometer overrislingskanaler som tilfører titusener av hektar rismarker kontinuerlig vannforsyning.

Befolkningen i de frigjorte områdene frakter ris til fronten.

Resultater

Idag kan de vietnamesiske bøndene i frigjorte områder høste og så to ganger i året - dette har aldri hendt i de okkuperte områdene! Idag går ikke grisene lenger fritt rundt i jungelen, som de gjorde før, men er samlet i svinestier hvor de fortere blir velgjødde, og gjødselen blir samlet på ett sted. I dag har de frigjorte områdene gjort seg nytte av nye tekniske hjelpemidler, catch-cropping og "nyttevekster-mellom-rankene"-prinsippet. I fjor kunne bøndene i vestre og søndre del av delta-området høste to ganger i året på 100 000 hektar land. Til sammenlikning med 1965 er dette 35 ganger så stort areal med to avlinger pr. år.

I 1966 høstet man nesten dobbelt så store avlinger som året før i den vestre delen av deltaområdet. Til tross for "opprenskningsaksjoner" og giftige kemikalier som amerikanerne har sprøytet ut over rismarkene, høstet man i provinsen Quang Nam 30% mer ris pr. hektar enn i 1965.

En rak motsetning...

US News and World Report skriver om forholdene i de okkuperte områdene: "En del myndigheter er overbevist om at Sør-Vietnam har glemt hvordan det er å være et produktivt samfunn. Den innenlandske produksjonen synker stadig. For tre år siden eksporterte Sør-Vietnam ris. Ifjor ble det importert 450 000 tonn. I 1968 blir det importert 600 000 tonn - nærmere 70% av landets behov" skriver den reaksjonære amerikanske avisa og fortsetter å beklage seg over hvor late og apatiske vietnameserne er.....

I de frigjorte områdene må derimot økonomien sies å være svært god. Sel om de stadige amerikanske napalm-angrepene, giftgass-oversprøytningene og en intensiv terrorvirksomhet krever at folk må anstrenge seg til det ytterste for å forsvare seg, samtidig som de klarer å øke jordbruksproduksjonen og utvikle metodene.

Binæringer og småindustri

Mellom årets to risavlingsperioder arbeider bøndene med binæringer. Heller ikke dette skjer i de okkuperte områdene. Matteveving i Du Chua, kurvmakerindustri, fiskefor-edling etc.

I fjellområdene ble svinebestanden fordoblet i 1966 - fjørfeantallet ble firedoblet. I mange deler av provinsen Trung Bo i høylandet har bøndene oppnådd og på noen steder oversteget produksjonsmålet 12 kg kjøtt pr. person.

Dypt inne i jungelen i høylandet er det blitt oppbygd en industri i større målestokk i løpet av de siste årene. Her kan en finne våpenfabrikker, legemiddelproduksjon, trykkerier, uniformsfabrikker og produksjon av dagligdagse forbruksvarer. Råvarene blir skaffet lokalt, og produksjonen prøver å fylle folkets og Frigjøringsfrontens behov.

Det har vært en jamn øking av produksjonen til tross for krigen. Folkets levestandard i de frigjorte områdene har steget betraktelig, sammenlignet med årene under Saigon-regimet. En regner med fra 100 til 300% øking av levestandarden. Fattigbøndene som utgjorde 2/3 av befolkningen, har idag en velstand som tilsvarer den levestandard bønder med middelshøye inntekter har hatt de siste årene.

Helsestell

Allerede i 1964 kunne det britiske telegrambyrået Reuter melde: "Det har lyktes "Vietcong-elementene" å utvikle sine personlige ressurser og øke den tekniske standarden (i helsevesenet). Samtidig har de lyktes i å bygge opp et stort antall hemmelige medisinske sentra som er svært godt utstyrte". Dette var i 1964. I perioden 1965-67 ble det utdannet mer enn 10 000 leger og sykepassere med begrenset legekompentanse i de frigjorte områdene. Dette er en tredobling siden 1964.

FNL har bygd opp et effektivt nett av helsestasjoner over hele landet. I 1964 fantes det 3 000 helsesøstre og 2978 barnepleiersker rundt i lands-

FNL har mange leger som reiser rundt i de frigjorte områdene

byene. Da var det bare tre legehøyskoler i de befrie områdene - nå finnes det en i hver provins.

I alle distrikter finnes det skoler for sykepleiersker, diakoner, laboranter og jordmødre. Her utdannes også lekmannskadrer som skal lære hygiene og forebyggende helsetiltak. Mellom 1960 og 1965 ble det uteksaminert 10 kull leger og 120 kull sykepassere, assistenter og jordmødre.

Nå som FNL har kontrollen over mesteparten av landområdene, er det mulig hvor som helst å komme seg til Frigjøringsfrontens sykehus og helsestasjoner uten å gå lange dagsmarsjer. Disse sykehusene er åpne for alle, enten de bor i befrie eller okkuperte områder. Dessuten er de gratis, og det er ikke vanlig praksis i det korrumperte helsevesenet i Saigon-regimet, der legene flokker seg sammen i storbyene og betrakter sitt yrke som en hurtig måte å skaffe seg en anstendig formue på, snarere enn et kall og en nødvendighet for å hjelpe folket i dets lidelser.

Overlegen på et FNL-sykehus forteller at sårede kan regne med å få førstehjelp på et kompanilasarett i løpet av en halv time. "For kirurgisk behandling på et bataljonsykehus, tar det en time, og etter to timer kan de få behandling på et regimentssykehus."

Mottoet for voksenopplæringa er: "De som kan lese og skrive lærer de som ikke kan". I mange provinser er analfabetismen helt avskaffet, også i mange landsbyer der den tidligere lå på 80%.

Da FNL analyserte situasjonen på skolefronten, fant den ut at det var uhyre få lærere med brukbare kvalifikasjoner. Derfor satset man på lærerutdanning. Nå finnes det lærerskoler i hver provins. Bare i 1966 ble mer enn 20 000 lærere uteksaminert i de frigjorde områdene.

Utdanningssystemet er ennå ikke så avansert. Alle lærebøkene blir gitt ut av Fronten og trykkes sentralt, oppe i høylandet, men antallet dekker ikke behovet. Dette har utdanningskomiteene i provinsene prøvd å dekke, ved stensilerte eller maskinskrevne avskrifter. Papirmangelen har vært en stor kneik å komme over. Av og til var en nødt til å banke ut hinnene fra store bambusstammer og bruke disse som papir.

Det finnes ennå ikke noe universitet, men FNL driver flere høyskoler. Ellers gjennomføres det faste kurser og seminarer i pedagogikk, økonomi, medisin, farmakologi og andre emner.

Wilfred Burchett forteller i sin bok "Vietnam-krigen sett innenfra" om sitt besøk i en skole i et frigjort område i Tay Nguyen:

"Skolehuset besto av et stort, tett tak av palmeblader som hvilte på tre vegger flettet av bambus. Den fjerde manglet og i åpningen sto en stor svart tavle på et stativ. Barna satt på tømmerbenker og stavet i ABC-bøker på sin stammes språk. De brukte bambusfliser til penner og dyppet dem i et blekk som besto av trekull oppløst i vann. Læreren skrev først på tavla med et stykke tørret maniok, og barna skrev etter.

"Vi har ikke noe materiell for høyere undervisning", fortalte læreren, "og nesten ingen barn som er kvalifiserte til å gå der. Det er ikke mer enn to år siden vi begynte

med undervisning her i byen, og da var vi analfabeter nesten alle sammen. Men i denne provinsen fins det en lærerhøgskole..."

Normalt kan FNL-sykehusene ute ved fronten og i landsbyene ta imot alle kategorier sårede som kommer inn. Bare i svært vanskelige tilfelle må den sårede sendes videre til hovedsykehuset. Når pasienter og sårede kommer under rask behandling, pleier vi redde 90%."

Og i okkupasjonsområdene...

US News and World Report skriver om situasjonen i Saigon-regimets KZ-leirer for utbombede mennesker: "Bortsett fra noen sporadiske besøk av en amerikansk legegruppe fra en militærbase i nærheten, viser de sør-vietnamesiske myndighetene ingen oppmerksomhet mot de som kommer inn (i leirene)". Avisen forteller videre: "Idag finnes det 1 000 sør-vietnamesiske leger på 10 000 innbyggere. 700 av disse legene er soldater, de resterende 300 har mot høye bestikkelser fått kjøpe seg fri fra militær tjeneste og driver privat praksis i storbyene som ganske raskt gjør at de tjener tilbake slike investeringer". Myndighetenes helsevesen er således pill råttent, det er FNL som idag gir det vietnamesiske folket den medisinske hjelpen som det er et enormt behov for.

Undervisning

Da franskmennene kom til Vietnam i slutten av det 19. århundre, fantes det 20 000 skoler med statlig støtte over hele landet. Da de ble drevet ut i 1954 fantes det bare 14.

FNL mener at utdanning av folket er en hovedoppgave, og har startet sitt arbeid på dette feltet med målet: "En skole i hver landsby". I det nettverk av skoler som nå er laget skal hvert barn og hver bonde få elementær utdanning.

Det meste av stoffet er oversatt fra svensk og bearbeidet av Odd Erik Germundsson.

Erich Fried

Åpenbart

Det kan ikke være slik
at amerikanerne
unødig brenner
vietnamesiske barn til døde

Det kan ikke være slik
at amerikanerne
støtter general Ky
hvis han virkelig er en skurk

De støtter ham virkelig
han kan altså ikke være så dårlig
og hva han sier
kan ikke være feil

Han sier faktisk
at hans ideal er Adolf Hitler
altså kan det ikke være så ille
om man velger Hitler som forbilde

Men også Hitler brente jo barn
og ikke i Vietnam, men nærmere
Hvorfor blir man da så opprørt
når amerikanerne gjør det.

KULTUR FOR FOLKET

Denne artikkelen er et utdrag fra den talen som Huy Can, Nordvietnams visekulturminister, holdt på kulturkonferansen i Havana januar 1968.

Ved å forsvare friheten og ved å gjenerobre den nasjonale selvstendigheten, forsvarer og gjenerobrer Vietnam sin nasjonale kultur og tradisjon.

Kultur og sivilisasjon er ikke abstrakte begreper for vårt folk, ikke bøker med skolastisk diskusjon eller annen luksus i form av metafysisk spekulasjon. Tvert imot, kultur og sivilisasjon er ryggraden i vårt liv, vår nasjons utvikling, i dens deltagelse på like fot i verdenssamfunnet. Imperialisme og kolonialisme er negasjonen av enhver kultur og sivilisasjon. Det vil si hvis en med kultur og tradisjon ikke bare mener en viss grad av teknikk, men heller harmonien mellom alle de materielle og åndelige verdier som menneskene har tilegnet seg gjennom århundrer og som er stilt til disposisjon for mennesket med henblikk på å heve menneskets liv og å utvikle hver nasjon og hvert folk.

Vår nasjonale kultur

Enhver sann kultur fostrer og inspirerer til frihet. Enhver ekte nasjonal kultur fremmer nasjonal selvstendighet. Imperialismen og kolonialismen vet dette bare altfor godt. Fordi de er fiender av folket, kan de ikke hjelpe for at de er fiender av alle folkeslags kultur og åndelige verdier. Det er svaret på hvorfor vår kamp for nasjonal selvstendighet alltid har inneholdt kampen for en renselse av den nasjonale kulturen. Vi kan ikke vekke nasjonalfølelsen uten å gjenreise den nasjonale kulturen.

I 1942, midt under undergrunnsbevegelsens tid, hadde vi allerede offentliggjort et program for renselse av den nasjonale kulturen for våre intellektuelle og folket. Den dype bevissthet i folket, som er

nødvendig for enhver revolusjonær bevegelse, kan ikke skilles fra den nasjonale kulturelle bevegelsen. Er ikke den bevisstheten i seg selv det avgjørende i alle kulturer, i alle omskiftninger i historien om folkenes liv?

Så om betydningen av vår historie. En av vårt folks sterkeste moralske støtter er den selvtilit som grunner seg i vår 4000 år gamle nasjonale tradisjon. Vår historie er historien om lange gjentatte kamper for nasjonal uavhengighet og frihet. Fra våre forfedre får vi ikke bare vår moral og vår patriotiske glød, men også vår verdifulle leksjon i strategi og taktikk. Våre forfedre er våre beste læremestre når det gjelder strategi og folkekrig. Vi tillater oss å røpe en militær hemmelighet:

Våre offiserer gransker om og om igjen strategien og taktikken til nasjonalheltene - fra Ngo Qyen i det 10. århundre til Phan Dinh Phung og Hoang Hoa Tham i begynnelsen av det 20. århundre.

Vi skriver vår egen historie

Regjeringen og folket legger stor vekt på historiske studier og arbeider. I Vietnam i krigstid skriver folket sin egen historie i tillegg til de profesjonelle historikerne. Hvert landbrukskollektiv, hver fabrikk, hver skole, hver forsvarsenhet osv. har sin historiebok - "Den Gyldne Bok" - hvor alle store oppgaver som er gjennomført av folket og de få som er utvalgt til å slå fienden, blir nedtegnet. I denne boka innskrives seirene, erfaringene fra kampene, fra produksjonen og fra studiene.

Folket gjengir den levende historie, folkets historie, samtidig som det avgjør sin historiske skjebne. Koope-

rativene skriver også om landsbyens fortid, noen ganger så langt tilbake som det 10. århundre. Slik landsbyhistorie skrives med gamle dokumenter for hånden. Hver landsby har sitt eget lille museum kalt "Tradisjonens Hus". Siste år i distriktet Kim Boi i provinsen Hoa Binh (en provins befolket av nasjonale minoriteter), tok befolkningen på seg en voldsom oppgave med å registrere dokumenter og historiske levninger i området.

Slik har de vært i stand til å samle mer enn 1000 dokumentasjoner fra forhistoriske steininskripsjoner til materiale brukt i propagandaen under motstandskrigen 1945-54. Slik får folkets moral bein å stå på. "Historie er her en kraft, og siden det er folket selv som skaper historien, er det bare rett og riktig at det selv skriver den", sa en utenlandsk historiker som gjestet vårt land. På skolene, i alle kadrene, fabrikker og jordbruksforeninger studeres nasjonal historie. Historien blir forklart på kurser, på forelesninger, i samtaler og på utstillinger. Vår historie er fremdeles en inspirasjon til skuespill, bøker, malerier og musikk.

Kjære venner:

Vår patriotisme har røtter i historien, men den blir også styrket av de store progressive ideer i vår tidsalder, av de sosialistiske idealer, av viljen til å skape et nytt liv med rettferdighet og lykke. Med grunnlag i den ideologiske og kulturelle front, bruker vi en stor del av vår tid til å spre disse ideene til massene.

Kunsten er av folket

Kunst og litteratur har en viktig plass i denne rapporten. Våre kunstnere, skribenter og diktere har gitt seg selv oppgaven å styrke folkets heroiske, revolusjonære ånd. Gjennom sine arbeider prøver de å innprente patriotene en ånd av selvopoffrelse og selvfornektelse i kampen for frihet. På samme tid blir den demokratiske ånd, følelsen av å tilhøre massene, holdt fram som ideal og etisk norm i deres virke.

Med den hensikt å hjelpe til med folkets utdannelse, lærer våre forfattere og kunstnere i livets skole, i den revolusjonære bevegelsen og i permanent kontakt med massene.

På grunn av en lang personlig erfaring fornyer enhver kunstner den dypt enheten mellom borgeren og den intellektuelle, mellom kunstneren og soldaten. Hver og en utgjør en del av den nasjonale sammenhengen, en enhet av kjøtt og blod. Det er mens de lever og arbeider i folket, ofte kjempende med våpen i hånd sammen med folket, og mens de deler med de kjempende deres harde kår, at de fortsetter sin skapende virksomhet langs den revolusjonære linja - at de får en økende dyp forståelse av vårt folks liv, dets ofre og dets håp.

Denne bevisste og nære forbindelse med massene har gitt ny og livgivende kraft til vår kunst og litteratur under de siste tre årene hvor USA har utvidet krigen i vårt land.

Kulturen blomstrer opp

Under disse tre årene har vi vært vitne til - i Sør- såvel som i Nord-Vietnam - en oppblomstring av nye verdifulle arbeider. Disse arbeide-

nes ideologiske innhold og kunstneriske nivå blir meget godt mottatt av et publikum hvis estetiske krav stadig skjerpes.

Ikke bare de profesjonelle kunstnere og forfattere deltar i dette arbeidet. For noen år siden startet vi å utvikle en kulturell massebevegelse. Den omfattet følgende kulturelle aktiviteter: dans, musikk, teater, lesning av litterære, politiske og vitenskaplige verker, forelesninger, filmframvisninger osv., er blant beskjeftigelsene til våre arbeidere, bønder, studenter og soldater i deres kulturorganisasjoner. Dette er måten folket utdanner seg på innen nettet av klubber, biblioteker og populære teater.

Kunst og kultur er ikke bare underholdning for oss - men noe viktigere. Kunst og kultur er uttrykk for menneskets tilstedeværelse og vår tro på mennesket.

oversatt av jørgen gunnerud

ONKEL HO

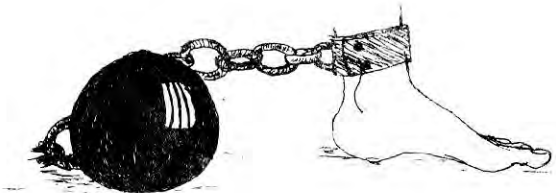
av tron øgrim

Sture Källberg, mest kjent her i landet for Kinaboka "Kamerat med 700 millioner", har samlet et utvalg av Ho Chi Minhs skrifter. Særs verdifull blir boka på grunn av det lange og velskrevne etterordet der Källberg tar for seg Hos liv.

Ho ble født i en landsby i Midt-Vietnam i 1890. Ved fødselen het han Sin Chung - Ho Chi Minh er et pseudonym, et av de mange han seinere kom til å bruke.

Familien hans hadde tradisjoner i kampen for Vietnams sjølstendighet. Faren hadde arbeidet seg fram til å bli embetsmann. Men i 1911 ble han avsatt på grunn av sin skarpe kritikk mot kolonimakten, og han endte sitt liv som paria på landeveien.

HO CHI MINH:
FOTJERNENE
demonene med sultne kjefter
bugger våre ben om kvelden
det høyre sitter der i jernets gap
det venstre har frihet til å sparke.

Landets eldste
framstående borgere
landsmenn

I anledning ettårsdagen for vår nasjonaldag, som faller på den 2. september, vil jeg belønne våre soldater som kjemper heltemodig for å trygge den nasjonale sjølstendighet som folket vårt har gjenvunnet.

Men hvordan skal vi belønne dem?

Ordspråket sier: "Mye mat gjør armeen sterk".

Å gi dem mat som belønning er derfor enklest og mest praktisk.

Men jeg har ikke noe ris.

Det er derfor jeg ber dere gjøre dette i mitt navn.

Jeg ber hver familie selge ti kilo ris til meg etter følgende vilkår:

Hvert kilo ris betales med 50 dong.

Fattige familier behøver ikke selge noenting.

De som kan selge en større mengde kan gjerne gjøre det.

De som selger ris bes om å ta imot skikkelig erstatning som vederlag, for jeg vil ikke at dere skal ha for store tap.

Vilkårene for levering og betaling kommer til å settes fast av

Motstands- og administrasjonskomiteen i byen.

Jeg er overbevist om at dere gjerne vil hjelpe meg med denne oppgaven.

Jeg takker dere på forhånd og jeg kommer personlig til å skrive og takke til alle de som selger den fastsatte mengde ris i byene, distriktene og provinsene.

Med vennskap og forvissning om seier sender jeg dere mine hilsener.

20. august 1949

Ho Chi Minh

Da familien ble oppløst, dro Ho ut på veien, for - som han seinere sa - å finne ut hvor Vietnam kunne få hjelp. Etter å ha flakket rundt i verden noen år, delvis som sjømann, delvis med tilfeldig arbeid i land, kom han til Frankrike ved slutten av den 2. verdenskrigen.

Så kom oktoberrevolusjonen. Ho fikk tak i Lenins teser om det nasjonale og det koloniale spørsmål, og han skildrer virkningen i "Min vei til leninismen": "Jeg var så glad at jeg gråt. Enda jeg satt ensom på rommet mitt, ropte jeg høyt som om jeg talte til en stor folkemasse: Kjære landsmenn martyrer! Dette er hva vi trenger, dette er veien til vår frigjøring!" Ho hadde funnet det, han søkte. Han var medlem av det franske kommunistpartiet, og da det blei sprengt i 1920, fulgte han majoriteten inn i den 3. internasjonale.

Nå følger en ny fase i Hos liv. I en strøm av artikler og taler skildret han kolonifolkenes kår, og sammen med noen andre asiater startet han tidskriftet Pariah, et talerør for kolonifolkene: "To av dem som var fulle alt da de kom, moret seg med å steke den gamle vietnameseren over leirbålet. I mellomtida ble to kvinner

som ikke hadde rukket å flykte og en åtte-årig pike voldtatt av de øvrige.

Etterpå tok de likegodt livet av piken... de bandt den yngre kvinnen. En av soldatene stakk langsomt kniven opp i magen hennes og dro den ut igjen, meget langsomt, gang på gang. Etterpå skar han av henne en finger for å få fatt på en ring." (Pariah 1.8.22). Dette var Vietnam under franskmennene. Gjennom stadige artikler avslørte Ho kolonialismen skånselløst, iblant med en galgenhumor som kan minne om tegningene fra nazistenes konsentrasjonsleire: "Lynsjin - en mindre kjent side ved amerikansk sivilisasjon-".

I 1923 kom Ho til Moskva. Gjennom 17 år ble han nå en av den 3. internasjonales trofaste slitere i Asia. Han arbeidet for Asias koloniale folks frigjøring i mange land og organisasjoner, gjennom år i fengsel og illegalitet, plassen strekker ikke til for å skildre omskiftelsene i hans liv. Endelig i 1940 vender han tilbake til Vietnam, og hans livs historie faller sammen med den vietnamesiske frigjøringskampens historie.

Na er tonen i artiklene også blitt roligere og mindre utålmodige enn i begynnelsen av samlinga. Han er blitt vietnamesernes Onkel Ho: gjennom alt han skriver strømmer kjærligheten til det vietnamesiske folket, som har vært drivkraften i hans liv. Folket er han fremdeles ett med, til tross for at han er regjeringssjef.

Det ligger nær å sammenlikne Ho med USA-imperialistenes hovedsmann: Cowboyen Lyndon B. Johnson fra Texas. Se på ordene i Hos

det Johnson sa til sin lille datter natta før han satte igang bombinga av Den Demokratiske Republikken Vietnam: "Your daddy might go down in history as the man who started the third world war". Ho Chi Minh, som begynte som vanlig arbeider og sjømann, og kjempet utrettelig for mange asiatiske folk gjennom illegalitet og fengsler, og rikmannen Johnson, som startet sin politiske karriere som liberaler under Roosevelt og ender som verdens folks bød-
del.

PROSTITUSJONEN I SAIGON

av brynjulf mugaas

HVORDAN AMERIKANERNE GJØR SØR-VIETNAM TIL ET SKITTENT HOREHUS

Det er ikke bare bomber amerikanerne har brakt med seg til Vietnam. Dollar er også et av våpnene som de bruker for å ødelegge landet. Soldatenes enorme kjøpekraft har skrudd alle prisene i byområdene i været med et uhyggelig tempo. Samtidig har den stadige krigsføringa med bomber og kemikalier mot jordbruksområdene minket mattilførselen til byene. Av samme grunn har folketallet i byene steget - og stiger for hvert bombetokt som sender nye flyktningestrømmer vekk fra landsbygda. Bare i løpet av 1965 steg prisene med 55%, og denne økingen har fortsatt. Resultatet av dette er at vanlige arbeidsfolk, dvs. folk som ikke arbeider for marionettregjeringa, nå leve på et absolutt eksistensminimum dersom de ikke finner et innbringende ekstraarbeid. Og av innbringende ekstraarbeid finnes det bare to - svartebørshandel og prostitusjon.

Svartebørshandelens omfang er stort og leddene mange, men den er stort sett forbeholdt amerikanske offiserer og marionettregjeringens tjenestemenn. De varekvanta som kommer fra hærens depot til "tyvenes marked" er enorme. Bare på den to kilometer lange vegen fra havna i Saigon til hærens lager forsvinner lastebil på lastebil med tonnevis av varer. Byen har etter hvert blitt et eneste stort svartebørsmarked, der de som har penger kan få kjøpt alle tenkelige og utenkelige ting. Den franske journalisten Guillain skildrer situasjonen i Saigon slik: "Saigon er innvadert på en måte som aldri før under franskmennene, mer okkupert enn Japan etter sammenbruddet, mer umoralsk enn Tokio under Koreakrigen.....De hvite er herrer over byen. Høkerene som samarbeider med okkupantene har atter funnet seg til rette.....Ministere som er marionetter.....Vietnamesere som strekker ut hånden og tigger.....Vietnamesere som selger seg....."

Vietnamesere som selger seg ja. Den største næringsveien i Saigon og andre byer er prostitusjon. 70 000 prostituerte i Saigon og i Hue som har 140 000 innbyggere er det 10 000 prostituerte. Over alt hvor de amerikanske soldatene kommer gror det opp bordeller. Så stor er denne trafikken blitt at den nå kontrolleres av store bordellsyndikater. Dette er nemlig den eneste måten mange av de fattige kan opprettholde livet på. Både mor og datter må ut på "horemarkedet" dersom det skal bli mat til hele familien. Amerikanerne er rause med pengene og betaler så godt at man ikke behøver å sulte den dagen.

300 barer og snack-barer som er skjulte bordeller finnes det i Saigon. Og den største attraksjonen disse kan by på er barneprostitusjonen. Fra de store flyktningestrømmene plukker bordellsyndikatenes menn ut jenter i alderen sju til tretten år som har mistet foreldrene sine under bombeangrepene. De blir tatt med og kledd opp før de slippes ut blandt soldatene, hvor de står høyt i kurs. For noen soldater er prisen for høy - de skaffer seg derfor denne fornøyelsen på en billigere måte. Det er ikke lenge mellom hver gang en avis kan melde om jenter som er blitt kidnappet og voldtatt av amerikanske soldater. Den 29. oktober 1966 meldte således Saigon-avisene at den tretten år gamle jenta Nguyen Thi Hein, som var blitt bortført fra sitt hjem for fire måneder si-

den av en amerikansk soldat, nå endelig hadde greid å komme seg tilbake til familien.

Amerikanerne er fra før lite populære, og det blir ikke bedre av dette. Et utdrag fra artikkelen "U.S. troppene blir sett med innbyggerne av Hues øyne" behandler de sivile vietnameserne: "Over alt hvor de kommer over kvinner prøver G.I.-erne å holde dem tilbake. De griper dem i klærne og håret, slår av dem hattene og beføler brystene deres."

Amerikanerne neglisjerer folket, og marionetteregjeringa gjør det. Prostitusjonen kan ikke avskaffes uten at regjeringen avskaffes, derfor blir den der. Men ikke alt for åpenlyst - noen journalister er plagsomme. Derfor oppretter marionetteregjeringa klubber der bare amerikanske soldater har adgang. Her som på andre områder viser regjeringa at den er mer innstilt på å tjene amerikanerne enn folket. Folket får hjelpe seg sjøl - hvilket de også gjør. For å redde de fattige kvinnene ut av prostitusjonens helvete, har folket opprettet en "Komiteen til forsvar av de vietnamesiske kvinners rett og verdighet". Denne komiteen prøver å hjelpe disse kvinnene vekk fra bordellene og over til de områdene som er kontrollert av folket selv.

Denne nedverdiggende tiden har brendt seg inn i vietnamesernes sinn, og de vil vie hele livet til kamp mot de amerikanske imperialistene og deres marionettregjering.

Faren er arrestert, og soldater fra marionett-hæren skiller mor og barn

VIETNAM OG DEN AMERIKANSKE

Jeg vil begynne med å minne om en historie fra historien. - For meget lenge siden oppstod det i selve hjertet av vestens sivilisasjon et stort og mektig rike. Det var opprinnelig grunnlagt av bønder, regjeringen var republikansk, og folkets seder var enkle. Men etterhvert oppstod det i dette riket en overklasse av rike gods-eiere, og de gjorde seg rike på bøndenes bekostning. Derfor vokste bøndenes misnøye, og til slutt brøt det ut store opprør, som rettet seg mot de store godseiernes makt og rikdom. Opprørene truet egentlig aldri den herskende klassens posisjon, men de var alvorlige nok. Noe måtte gjøres. Da fant den herskende klassen ut at den kunne slå to fluer med ett smekk, dersom den kunne underlegge seg de omgivende folkene, som ikke bare var barbarer, men til og med svake barbarer. Derigjennom kunne imperiets herskere dels berike seg ytterligere ved å la barbarfolkene produsere korn, vin, tøy, osv. og betale skatt, og dels kunne bøndenes misnøye innrettes mot mindre farlige mål: de ble gjort til soldater. Denne fortreffelige tanke ble også omsatt til virkelighet. Trinn for trinn ble rikets grenser utvidet, flere og flere barbarfolk måtte gå under åket, guvernører ble sendt ut til de nye protektoratene for å organisere utsugningen, tropper ble forlagt til garnisoner for å holde befolkningen i sjakk, skattepenger, varer og slaver fløt i en stadig striere strøm til imperiets hovedstad. Riktignok økte antallet av proletariserte bønder i imperiets moderland. Men utsugningen av koloniene var så effektiv at over-skuddet strakk til til å bestikke og dempe opposisjonen. Når brødet ikke strakk til, arrangerte man store skuespill, der særlig sterke og modige slaver fra koloniene ble hisset mot hverandre, eller ble slitt i filler av sultne løver.

De gastronomiske og seksuelle nytelsene ble ikke bare utviklet til fullkommenhet, men overskred alle grenser, særlig innen den herskende klassen. Akkurat denne blanding av vold og fysisk nytelse viste seg å være et utmerket krydder i den imperialistiske tilværelsen. Det tilfredsstilte den herskende klassens krav på å nyte livet, og det holdt massene i sjakk. For deres revolusjonære tendenser forsvant når kornet kom fra provinsene, på sirkus og i de offentlige badene.

Men det gikk med dette imperiet som med alle imperier i historien: det kjente ikke måteholdets lov, det gikk for langt. Flere og flere soldater krevdes for å forsvare grensene mot folket, for grensene vokste med diameteren ganger 3,14. Det ble stadig vanskeligere å holde barbarfolkene i sjakk, bare med nød og neppe kunne imperiet slå ned et opprør, som ble satt i gang av en gal galileer og en håndfull fattige fiskere i en liten koloni på grensen mellom Afrika og Asia. Jo mere hæren vokste, dess større betydning fikk den i imperiets samfunnsliv. Til slutt ble selve keiseren utropt av hærens generaler, og arméen ble en plage til og med for imperiets folk. Men dette folk var maktesløst, for det fantes ingen revolusjonær klasse, ingen revolusjonær ideologi, intet felles mål for folkets bestrebelser.

Imperiets skjebne ble derfor avgjort i koloniene. Der hadde høyere organiserte samfunn oppstått, grunnet på folket og dets begavede ledere. Tiår etter tiår, i bølge etter bølge, rettet de sine slag mot utsuger- og undertrykkerstaten. Denne stablet armé etter armé på bena, men ettersom imperiets egen befolkning

IMPERIALISMEN

var begrenset, måtte imperiet verve leiesoldater i koloniene. Til slutt hadde de koloniale folkene erobret hæren innenfra. Imperiet forfalt mer og mer, til tross for at samfunnets og menneskenes liv mer og mer ble regulert av det altoverskyggende maktapparat stat og armé utgjorde. Men imperiet falt ikke av seg selv. Folkene fra den koloniale omverdenen måtte hjemsøke villdyret i dets egen hule. År 476 falt det romerske rikets hovedstad.

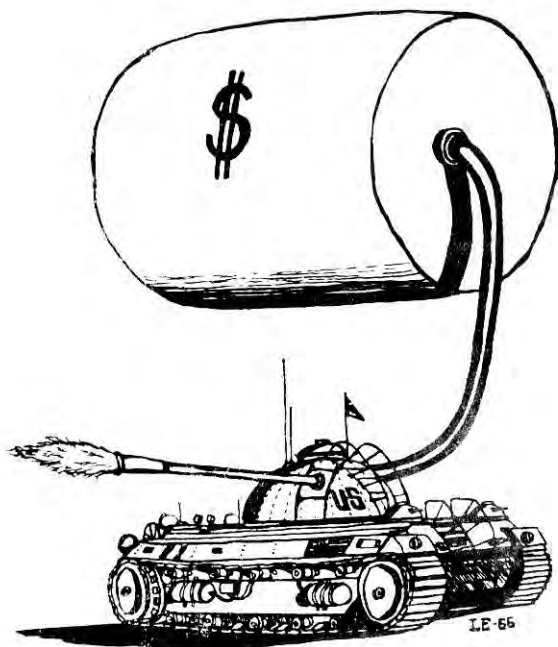
Jeg har ikke villet minne om det romerske rikets nedgang og fall i den hensikt å gi myten om fallgule fare en historisk legitimsjon. Men jeg tror at historien er lærerik og viktig å studere, selv om man ikke som Hegel tror at store historiske begivenheter gjentar seg. Det lærerike i denne historien har alltid forekommet meg å være at lidelsene kunne ha vært forkortet med flere århun-

dreder, dersom imperiets eget proletariat hadde reist seg og vristet våpnene ut av hendene på sine egne og koloniernes undertrykkere. Er det ikke så at også det amerikanske og europeiske proletariatet holdes i sjakk med brød, sirkus og gladiatorkamper? Svaret er utvilsomt ja. Lignelsen er i sannhet også slående. Ikke desto mindre er betingelsene i dag helt annerledes. Vi lever nemlig ikke i den menneskelige forhistoriens begynnelse, men ett eller annet sted i nærheten av dens avslutning. Beviset er nettopp USAs krig i Vietnam.

USAs DEBUT I VIETNAM

Jeg har fått til oppgave å gi en oversikt over den amerikanske imperialismens krig i Vietnam, og dens sammenheng med den koloniale revolusjonen respektive kontra-revolusjonen. La meg da først minne om noen hovedpunkter i den amerikanske intervensjonen i Vietnam: Den ble ikke startet i 1960, men i 1950, nærmere bestemt

i juni dette år, da Frankrike allerede hadde ført en kolonikrig i fire år, men holdt på å miste initiativet. Da opprettet USA en militær rådgivergruppe i Indokina, Military Advisory and Assistant Group - MAAG. Fra og med det tidspunkt og til det franske nederlaget i Dien Bien Phu i mai 1954 økte den amerikanske innsatsen suksessivt for til slutt å bli den dominerende. Mens USA i 1950-51 bestred 15% av det franske krigsbudsjettet i Vietnam, hadde andelen i 1954 økt til ca. 80%. I krigens slutfase ble ikke engang retningslinjene for den franske krigføringen utarbeidet i Paris, men i Pentagon. Da Frankrikes militære stilling i Vietnam ble mer og mer uholdbar utover våren 1954, ville ikke bare utenriksminister Dulles, men også øverstkommanderende, Admiral Redford, intervenere med flåte, fly og i siste instans også med kjernevåpen. Planen kunne imidlertid ikke settes ut i livet p.g.a. splittelsen i NATO-leiren. Bidault-Lanielregjeringen befant seg på fallrepet som en følge av sin krigspolitikk i Indo-Kina, og skulle straks avløses av Mendès-France's regjering. Til og med Eden-regjeringen vegret seg for å bli spent for den amerikanske krigsmaskinen, for de engelske imperialistene hadde nylig blitt grundig snytt i det oljerike Persia. Der hadde de måttet hjelpe CIA med å styrte Mossadeque, men var selv blitt skjøvet bort fra kjøttgrytene. En NATO-inter-

vensjon ville ha ført til at det allerede ruinerte engelske imperiet var blitt tvunget til å betale sin andel av intervensjonen, mens bare USA ville være i stand til å ta for seg av utbyttet. Som et siste kort spilte da Dulles ut forslaget om å danne en militærpakt i Sør-Øst-Asia, SEATO, og det forslaget ble realisert ved Manila-konferansen i september 1954. Pakten opptok USAs nærmeste forbundsfeller og klienter. Indias statsminister Nehru, som på det tidspunkt stod for en anti-kolonialistisk politikk, betegnet SEATO som et bevis for at de tre kolonimakter, som var interesserte i å opprettholde status quo i Asia, hadde besluttet seg til å gå imot den nasjonale frigjørings historiske prosess.

USA og Genève-avtalen

SEATO var altså unnfanget allerede før Genèvekonferansen i juni 1954 staket opp retningslinjene for gjenopprettelsen av freden. USAs vegring mot å undertegne Genèveavtalen var også et tydelig vink om hva som var i vente. Etersom avtalen gikk ut på at Vietnam skulle bli nøytralt og landet gjenforenes gjennom alminnelige valg, så innebar USAs vegring mot å undertegne avtalen at USA motsatte seg en nøytralisering og gjenforening. Det kunne ikke bety noe annet. Det tilstod også Dulles indirekte på en pressekonferanse den 23. juli 1954, umiddelbart etterat Genèveavtalen var blitt undertegnet. "Det som nå er viktig," uttalte han, "er ikke å sørge over det forgagne, men å gripe anledningen til i framtiden å hindre at tapet av Nordvietnam fører til at kommunismen spres i hele Sør-Øst-Asia." Betydningen av denne uttalelsen framgår kanskje klarere om man husker på at det allerede på dette tidspunkt var et allment anerkjent faktum at alminnelige valg i Vietnam naturnødvendig skulle føre til en folkefrontregjering under Ho Chi Minh. Men hva innebar det for den amerikanske regjeringens målsetting å hindre kommunismens videre spredning i Sør-Øst-Asia. Også det spørsmålet klargjorde Dulles nemlig på en pressekonferanse den 11. mai 1954, da følgende meningsutveksling foregikk:

Spørsmål: "De sa forleden dag, herr utenriksminister, at det var regjeringens politikk å motsette seg en kommunistisk frammarsj i Indokina med alle midler. Hvilket standpunkt ville De ta i tilfelle seier for Ho Chi Minh eller en koalisjon i et fritt valg i Indokina? Ville De akseptere det, eller ville De mene at dette var forhindret av Deres formel?"

Svar: "Jeg sa, at jeg ikke trodde De Forente Stater ville stå passivt og se på hvordan kommunismen ble spredd i Sør-Øst-Asia med alle midler. Vi står ikke passive."

Spørsmål: "Jeg spurte Dem hvilket standpunkt De ville ta i tilfelle seier for Ho Chi Minh eller en koalisjon i et virkelig fritt valg i Indokina. Ville De være beredt til å anerkjenne en slik regjering?"

Svar: "Jeg har jo sagt, at jeg ikke tror, at de nåværende forhold fører til et fritt valg der, og jeg bryr meg ikke om å svare på de hypotetiske spørsmålene om hva som ville kunne bli resultatet, dersom de hadde valg."

USA - våre dagers Tsar-Russland

Mer behøver egentlig ikke sies om årsakene til den amerikanske intervensjonen i Vietnam. USA - eller riktigere - de amerikanske imperialistene hadde satt seg fore å hindre det vietnamesiske folket i å bestemme over sine egne anliggender, eller nærmere bestemt å hindre at vietnameserne avskaffet føydalismen og kapitalismen i sitt eget land og gjennomførte en sosial revolusjon. USA vil med andre ord sette en stopper for samfunnsutviklingen i Vietnam og dermed også i verden som helhet. For samfunnsutviklingens tendens - den nasjonale og sosiale revolusjonen - var ikke forenlig med den amerikanske imperialismens interesser. Dermed hadde USA over tatt den rolle som bremse for det historiske framskrittet, som Tsar-Russland hadde spilt på 1800-tallet. Akkurat som Tsar-Russland skapte hellige allianser og intervenerte mot de nasjonale frigjøringsbevegelsene i 1800-tallets Europa, på samme måte skaper nå USA hellige allianser og intervensjoner mot de nasjonale frigjøringsbevegelsene i Afrika, Asia og Latin-Amerika. Tsar-Russlands rolle på 1800-tallet forklares av at Tsar-Russland utgjorde den døende

de føydalismens inkarnasjon mot den frambrytende kapitalismen. USAs rolle på 1900-tallet forklares av at USA er den døende kapitalismens inkarnasjon mot den frambrytende sosialismen. Sluttresultatet er derfor gitt. Enda mindre enn Tsar-Russland kunne sette en stopper for 1800-tallets kapitalisme og nasjonale frigjøring, kan naturligvis USA av i dag sette en stopper for 1900-tallets sosialisme og nasjonale frigjøring. Sikkert kommer også den amerikanske imperialismens fall til å frammane enda større forandringer enn dem som ble forårsaket av Tsar-Russlands fall i 1917.

Men den historiske scénen er større og de agerendes bevissthet og besluttsomhet skjerpet til det ytterste. På den ene siden frigjøring fra sekelgammel undertrykkelse og voksende forhåpninger hos millioner og milliarder av mennesker. Den andre siden napalm, gass, tortur, terror, systematisk folkemord. Først nå kan vi skjønne hva de innebærer, de ordene som Marx etter revolusjonen i 1848 rettet til Europas arbeidere. "Dere må," skrev han, "gå gjennom 15, 20, 50 år med innbyrdes kriger mellom folkene, ikke bare for å forandre forholdene, men for å forandre dere selv og selv bli i stand til å utøve det politiske herredømmet." Den fulle og hele rekkevidden av denne politiske forutsigelsen kan vi i dag iaktta i Vietnam.

BURMA

av harald dahl

Ei melding gjennom et vestlig telegrambyrå opplyste at Pentagon hadde besluttet å sende den burmesiske militærregjeringa et antall militære "rådgivere" (amerikanske spesialstyrker), med sikte på hjelp i bekjempelsen av opprørsstyrkene i landet. Dessuten har den burmesiske regjeringa mottatt en god del militærutstyr og våpen. Det upopulære og korrupte militærstyret i Burma har ikke gjort noe for å bedre folkets levevilkår. At regjeringa har sett seg nødt til å be om amerikansk militærhjelp, må sees i sammenheng med opprørsbevegelsens økende styrke de siste 3-4 åra. Tidligere har regjeringa i Burma klart å ri stormen av ved egen hjelp, når den nå ber utlendinger om støtte, slik Diem-regimet i Sør-Vietnam i sin tid gjorde, er det sikkert i erkjennelse av at dens stilling er svakeere enn noensinne.

Som i de fleste andre sørøst-asiatiske land ble motstands-rørsla mot japanerne under siste verdenskrig ledet av kommunister og sosialister. For å antyde styrken av motstands-rørsla kan det nevnes at det sørøst-asiatiske hovedkvarteret for de allierte anslo at 60% av de japanske tap i Burma under siste krig ble påført av geriljastyrkene.

Englands kolonistyre i landet ble avvikla i januar 1948. I lengre tid hadde det da vært sosial uro i landet, flere og flere store streiker, misnøye med de stigende levekostnadene og på landsbygda ble det krevd jordreform og avskaffelse av jordeiernes harde renter. Regjeringa satte inn tropper mot folkemassene, og full borgerkrig brøt ut i mars 1948.

"Vi kan gjøre bruk av borgerlig demokrati, men vi har ikke blind tiltru til det. Vi har innsett, at det borgerlige demokratiet er begrensa, og at det herskende borgerskapet bare tillater det borgerlige demokratiet så lenge deres interesser ikke blir krenket. Av den

grunn lærte Partiet opp alle sine medlemmer til å ta over statsmakta med våpen i hånd, mens det gjorde bruk av det borgerlige demokratiet. Derfor var vi straks i stand til å organisere hele partiet til å slå tilbake med våpen da fienden satte igang væpnet angrep på oss." (Sitert fra en brosjyre av Thakin Ba Thein Tin, viseformann i det burmesiske kommunistpartiet.)

Kampene spredte seg raskt ut over hele landet, og etter et års tid talt partiets væpnete styrker omlag 15 000 mann. I åra 1949-50 hadde de revolusjonære styrkene kontrollen over store deler av landet, derav en hel del middelstore og store byer.

Fra midten av 1951 gikk det imidlertid vesentlig dårligere for den væpnete kampen. Bakgrunnen for dette var rester av Chiang-Kai-Shek-styrker som hadde flyktet fra Kina etter kommunistenes seier i borgerkrigen. Disse styrkene slo seg ned i Nord-Burma og skaffet seg støtte fra amerikanerne til å gjøre raid mot Folkerepublikken.

Dette fikk frigjøringshæren til å endre politikk. Hovedfienden ble nå ansett for å være den amerikanske imperialismen, ikke den herskende klassen i Burma. Ledelsen for frigjøringshæren gikk følgelig inn for at land som var konfiskert og utdelt til jordbruksarbeiderne, skulle gå tilbake til de store godseierne. Samtidig ble teorien om folkekrigen forlatt. Denne feilaktige linja til partisanstyrkene førte til ganske store tap.

Ennå i 1956 var imidlertid geriljastyrkene langt fra knust. Følgene av den 20. partikongressen i Sovjet-Unionen og framveksten av den moderne revisjonismen satte sine sterke spor i det burmesiske kommunistpartiet også. Ganske snart dukket det opp folk i partiet som prekte "fredelig overgang til sosialismen", "Burma trenger ikke væpnet kamp" og "la oss bytte våpen med demokrati".

Resultatene lot ikke vente på seg. I 1957-58 fant det sted en massekapitulasjon av partisaner. Venstrekreftene i partiet kjempet iherdig mot kapitulasjonslinja, og denne utviklinga stoppet i 1959.

På denne tida sluttet kommunistpartiet en avtale med representanter for endel undertrykte minoriteter i landet som likeledes var i opprør mot sentralregjeringa i Rangoon, og den Nasjonaldemokratiske Forente Front ble dannet.

Etter general Ne Wins militærkupp i 1962, ble det innledet såkalte fredsforhandlinger med representanter for alle opprørsgruppene. Disse brøt snart sammen p.g.a. stivbenthet fra militærregjeringa.

Etter dette satte det burmesiske kommunistpartiet igang en besluttsom kamp mot den moderne revisjonismen, og en resolusjon fra Sentralkomiteens møte i 1964 la vekt på nødvendigheten av å ta makta med våpen i hånd. Samholdet i den Nasjonaldemokratiske Forente Fronten ble styrket, og styrkene fra de nasjonale minoritetene ble samordnet med kommunistpartiets væpnede avdelinger.

Kampene i 1965 var særlig konsentrert om jernbanelinja fra Rangoon til Mandalay, som ble brutt flere ganger, og i Rangoons omland der det ikke har vært rolig på flere år.

Frontens styrker økte med ca. 50% i 1966, og noe over 400 trefninger med fienden fant sted det året. Kampene økte i intensitet i 1967, men tall er ennå ikke tilgjengelige.

Situasjonen i Burma er nå at det er geriljabaser mange steder i landet. En av disse geriljabasene er Irrawaddy-deltaet, hvor storparten av risen i landet blir dyrket. Frontens væpnede avdelinger styrkes stadig, og i 1967 var gerilja-enheter i virksomhet i 31 av de noe over 50 fylkene i Burma.

Frigjøringskampene i Burma har kjent mange tilbaketog og prøvelser, og en må fortsatt være forberedt på en lang og kostbar kamp.

Når imidlertid Ne Win har sett seg nødt til å be om hjelp fra USA i kampen mot folkemassene i Burma, tjener dette bare til å påskynde forråtnelsesprosessen i det råtne statsstyret i landet. Med utenlandske soldater (i første omgang kamouflert som "rådgivere") i landet, vil det gå opp for flere og flere at kampen som føres er en kamp for virkelig nasjonal uavhengighet, mot utenlandsk innflytelse og dominans.

VIETNAM KONGRESS I BERLIN

Vest-Berlins "USA-er-vår-venn"-borgermester Schütz sa klart og tydelig fra: "Nei!" Og dermed syntes det å skulle bli en i høyeste grad ulovlig Vietnam-demonstrasjon som skulle finne sted i Murens by søndag 18. februar.

Borgermesterens kategoriske og offisielle nei kom som svar på en søknad fra Berlin-avdelingen av Sozialistischer Deutscher Studentenbund om tillatelse til å arrangere en internasjonal protestmarsj fra Schöneberger-rådhuset til de amerikanske styrkenes hovedkvarter i Berlin.

Protestmarsjen skulle danne avslutningen på den Vietnam-konferansen som SDS hadde innkalt til, en konferanse der venstreorienterte ungdomsbevegelser og Vietnam-komiteer fra hele verden deltok. Solidaritetskomiteen var representert ved fire deltagere.

Dette avslaget var bare et siste forsøk fra myndighetens side på å forhindre at over 20 000 studenter og berlinere skulle gi uttrykk for sin mening om amerikanernes krig i Vietnam sammen med de nesten tusen utenlandske konferansedeltakerne, uttalte SDS-lederen Günther Amendt til "For Vietnam" dagen før demonstrasjonen skulle finne sted.

-Det er helt klart at å nedlegge et slikt forbud mot demonstrasjonen er forfatningsstridig. Vi vil derfor gjennomføre vår protestmarsj som planlagt - uansett hva politiet sier og hvilke midler de vil gripe til for å hindre oss.

Myndighetene bøyet av i tolvte time, en domstol ga kjennelse for at Schütz måtte trekke sitt nei tilbake. Og Berlin fikk oppleve den største USA-kritiske demonstrasjon noensinne, en demonstrasjon som forløp uten episoder av noe slag. Kun enkelte fascisttynglinger gjorde forsøk på å skape uro i rekkene.

Stemningen i Berlin er for øyeblikket temmelig opphisset. Som kjent har byen i den senere tid utviklet seg til å bli et sentrum for studentbevegelsens misnøye med det vest-tyske samfunn. Det er fra SDS i Berlin at impulsen har gått ut til radikal ungdom i andre deler av Tyskland, impulser som gjentatte ganger er blitt omsatt til til dels meget effektive ikke-parlamentariske handlinger.

De siste månedene har det rast en demonstrasjonsbølge over det ganske tyske land, noe som blant annet har fått fagforeningenes ukeblad "Welt am Arbeit" til å benytte betegnelsen "SA-metoder" om studentenes handlemåter. SA var forkortelsen for Sturm-Abteilung, Hitlers terrorister.

- Hadde man opprettholdt forbudet mot protestmarsjen samtidig som man hvert år gir tillatelse til at SS-veteraner setter hverandre stevne i Randsburg, ville dette ha sagt ganske meget om Berlin og Tyskland, var dansken Poul Møllers kommentar. Møller kom i spissen for en gruppe på over 200 dansker til Vietnam-konferansen.

Vietnamkonferansen ble innkalt av SDS fordi sannheten om "den amerikanske aggresjonen er av stor betydning for sosialismens gjennomførelse" og fordi framgangen for "det vietnamesiske folket vil bety en meget effektiv oppmuntring for revolusjonære bevegelser i andre land".

Konferansen hadde tre siktemål: Å gjøre det klart at FNL i Vietnam er den virkelige representant for det vietnamesiske folk, at den atlantiske forsvarsorganisasjonen NATO er medansvarlig i amerikanernes krig i Vietnam og at sosialdemokratiet i Vest-Europeiske land spiller rollen som imperialismens medskyldige i den blodige vietnamesiske tragedien.

Selve konferansen - der fire tusen mennesker deltok - ble forholdsvis vellykket og interressant. På grunn av det enorme deltakerantallet kunne man ganske selvfølgelig ikke vie seg til grundige analyser av de spørsmål konferansen ønsket å ta opp. I stedet ble det dagen etter at week-end møtet var avsluttet, arrangert et møte for representanter fra de ulike internasjonale deltakerorganisasjoner.

Bak Vietnam-konferansen i Berlin sto blant andre studentlederen Rudi Dutschke - som i mars besøkte Oslo og Trondheim - og han var en av talerne både under konferansen og demonstrasjonen. Dessuten gjenfant man navn som Ernest Mandel, Perry Anderson, Peter Weiss og Benamed Nirumand på talerlisten.

av per olav
marcussen

KALENDARIUM:

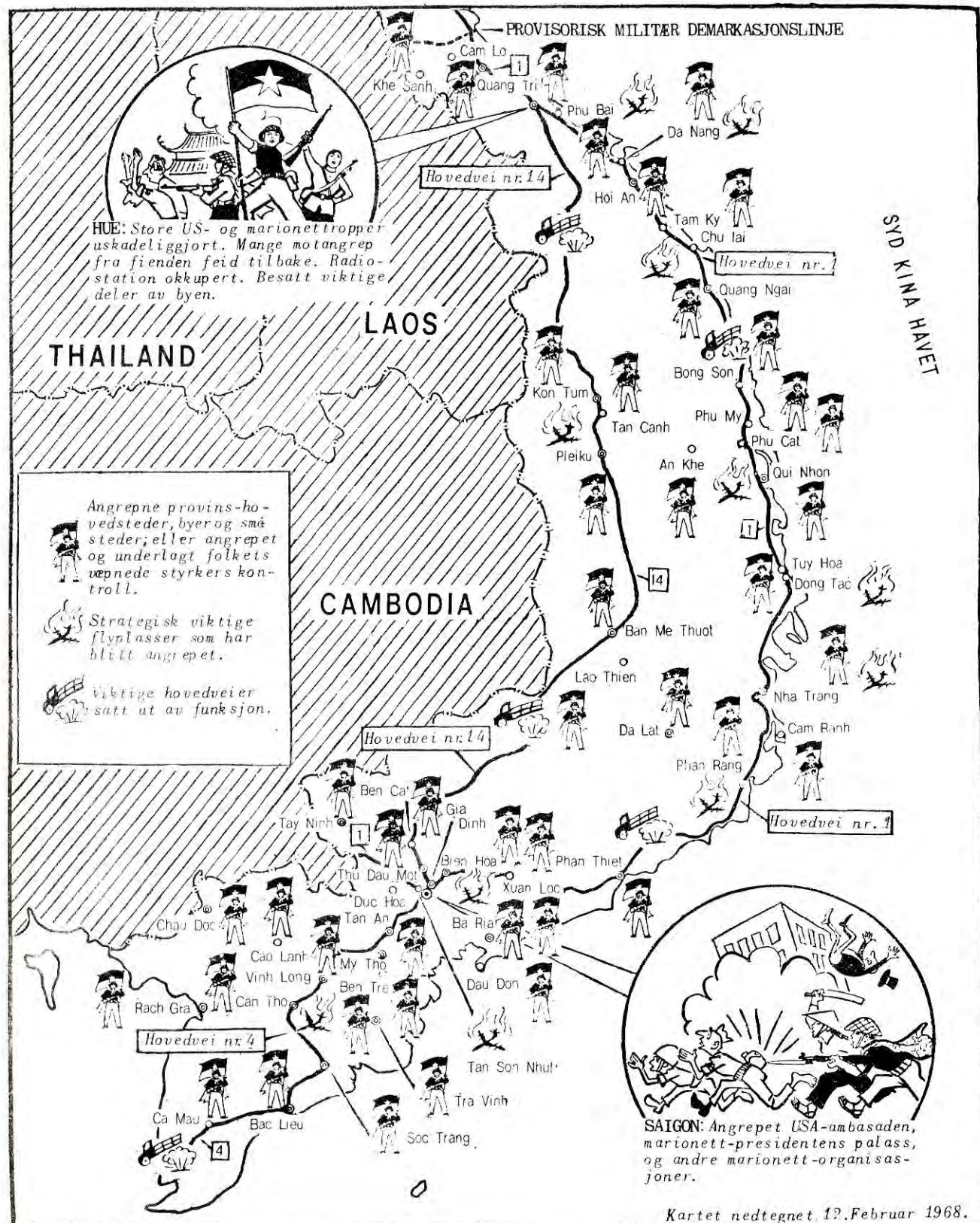
1/1 - 1/3 - 1968

I den oversikt som her følger er det tatt med et relativt lite utsnitt av de begivenheter som har funnet sted i Vietnam de siste ukene. Vi har forsøkt å få med det vesentligste, men materialet har vært av et slikt omfang at en rekke ting som burde vært nevnt, har måttet utelates.

- 1 jan.: President Ho Chi Minh avslutter sitt nyttårsbudskap til de væpnede styrker og hele det vietnamesiske folk med ordene: denne våren vil skinne med et klarere lys enn for/ nyheter om seier setter landet i blomst/ sør og nord kappes i å bekjempe de amerikanske angriperne/ fremad/ den endelige seier er vår!
- 3 jan.: FNL-styrker angrep Da Nang-basen og ødela bl.a. 29 fly og deler av rullebanen. Dette var det sjuende angrep på basen siden 30. juni 1965. Fra Hanoi meldes at 7 amerikanske fly ble skutt ned over Nord-Vietnam.
- 4 jan.: Den amerikanske flybasen ved Ban Me Thuot ble utsatt for kraftig bombekasterild. 15 fly ble ødelagt. Samtidig ble flyplassen ved An Khe angrepet, og "mange" fly ble ifølge vestlige nyhetsbyråer ødelagt eller skadet.
- 5 jan.: FNL-styrker angrep den 196. lette amerikanske infanteribrigade i Que Son-dalen i Quang Nam-provinsen. Omkring 100 amerikanere falt. Fra Hanoi meldes at fly nr. 2700 er skutt ned over Nord-Vietnam. Flyet var av typen a.6.
- 6 jan.: Med aktiv støtte av befolkningen i Bien Hoa-provinsen trengte velutrustede enheter av Folkets frigjøringshær inn i distriktetsbyen Tan Uyen og stormet fiendens sentra for administrasjon, politi og etterretning. Bombekasterild ble rettet mot marionettesyrkenes distriktskommando og en infanteriregimentsbase. Fienden led store tap.
- 7 jan.: FNL-styrker i Phu Loc-distriktet i Thua Thien-provinsen trengte inn i distriktetsbyen og under støtte av bombekasterild ble administrasjonssentret i distriktet angrepet. Det samme skjedde i Ban Trai, hovedstad i Hau Nghia-provinsen. Begge steder hadde fienden store tap. I en oversikt fra FNL's telegrambyrå Giai Phong går det fram at 1967 var et meget framgangsrikt år for bevegelsen, og at inngangen til det nye år ble markert av iøynefallende seire. Som eksempel nevnes bl.a. frigjøringsenheter i Tay Ninh-provinsen som satte ut av spill en artilleribataljon, 2 panserkompanier, 2 infanterikompanier og utslettet eller såret 600 amerikanske soldater i Ba Chiem-området nordøst for byen Tay Ninh.
- 10 jan.: 29 amerikanske fly ble skadet eller ødelagt og 30 soldater såret eller drept ved et angrep på en amerikansk flyplass ved provinshovedstaden Kontum. Ass.Press. erklærer at dette var det tredje angrepet mot amerikanske flyplasser denne uka. En amerikansk kommandostilling 30 km. nordvest for Saigon ble angrepet og 30 amerikanske soldater satt ut av spill.
- 17 jan.: Store streiker, igangsatt av elektrisitetsarbeidere og dokkarbeidere pågår i Saigon og har skapt store vansker for Ky/Thieu-regimet. Streikene begynte 11. januar og 15. og 16. januar kom også bussjåfører og arbeidere i fyrstikk og bomullsindustrien med. Politiet har forsøkt å bringe de streikende tilbake på jobb, men hitil uten synderlig resultat.

- 20 jan.: Ifølge rapporter fra Saigon har FNL-styrkene påført fienden enorme tap siden 15. januar. I Kon Tum-provinsen ble en "Special Forces"-leir ved Dak To angrepet og amerikanerne hadde store tap. Et nytt slag i rekken av nederlag for amerikanerne i dette området. I pleiku ble hovedkvarteret for de amerikanske styrker og flyplassen utsatt for kraftige angrep. Store tap for fienden. Liknende angrep fant sted i Gio Linh, Tra Vinh og Gia Dinh.
- 24 jan.: I natt begynte enheter av Folkets Frigjøringshær å bombardere den amerikanske basen ved Khe Sanh fra de omkringliggende, skogkledte åser.
- 25 jan.: Bombardementet mot Khe Sanh-basen fortsatte med uforminsket styrke. FNL-enheter har stormet en rekke fiendtlige utposter rundt basen, og amerikanerne er blitt tvunget til å oppgi første forsvarslinje. På to dager har FNL-styrker i My Tho-provinsen satt 1000 fiendtlige soldater ut av spill melder Giai Phong.
- 29 jan.: Da Nang-basen angrepet med raketter. Angrepet kom to timer etter at amerikanerne hadde erklært invasjonstrusselen mot de nordligste provinser som var såvidt alvorlig på våpenhvilen i anledning Tet-høytiden vil bli opphevet i dette området. FNL-styrker går til samlet aksjon over hele landet. Situasjonen er uhyre kritisk for amerikanerne. I Saigon stormes den amerikanske ambassaden og holdes i 6 timer av FNL-soldatene. Samtidig blir en rekke andre sentrale punkter i byen angrepet som presidentpalasset, generalstabskontorene for hær og flåte, Saigon radio, Than Son Nhut-flyplassen og 3 amerikanske kaserner. Ambassadør Ellsworth Bunker ble i all hast brakt i "sikkerhet" da angrepet på ambassaden fant sted.
- 31 jan.: Ifølge amerikanske kilder har dette skjedd siste døgn:
 1. Korpsområde: Angrep mot basen ved Marmorfjellet utenfor Da Nang, flyvåpenets base ved Chu Lai, marinehovedkvarteret ved Phu Bai og 1. korps hovedkvarter i Da Nang. FNL-styrkene ligger i angrepsposisjon rundt Khe Sanh, og geriljasoldater har erobret deler av Hue.
 2. Korpsområde: Kontum har vært utsatt for 19 angrep i løpet av 5 timer. Sør for Kontum ble en "Special Forces"-leir angrepet. Kamper pågår i Na Trang og i nærheten av Pleiku. Ban Me Thuot er erobret.
 3. Korpsområde: Kamper i Saigon. Nord for byen er Bien Hoa-basen utsatt for kraftige rakett- og morterangrep.
 4. Korpsområde: Bombekaster- og bakkeangrep mot 10 provinshovedsteder, deriblant Can Tho som er hovedkvarter for 4. korps. Fra New York meldes det at FNL's voldsomme angrep på Saigon kom som et sjokk på regjeringen i Washington. De første meldinger om angrepet ble tolket som en avledningsmanøver for de omfattende angrep som ventes ved Khe Sanh, men ettersom omfanget av operasjonene ble klart begynte man å spørre seg selv om ikke oppmarsjen ved Khe Sanh bare hadde vært en skinmanøver.
- 1 feb.: Våroffensiven fortsetter med uforminsket styrke over hele landet. I Saigon ble radiostasjonen sprengt i luften. Store deler av byen er under FNL's kontroll. Oljetankene ved Than Son Nhut-flyplassen er i brann og basen blir stadig utsatt for kraftige angrep. Marionetteregjeringen har erklært unntakstilstand over hele landet. Boligområder i Saigon blir terrorbombet av amerikanske fly, mens en godt beskyttet Ellsworth Bunker på ambassadetrappa erklærer at Saigon nå er sikker. Amerikansk militærpolitik er ifølge den engelske avis The Guardian av en noe annen mening. Vietcong er overalt, lyder gjennomgangstemaet. I Quang Tri uttaler sjefen for 1. korps at Vietcong har blandet seg med folket, det er lett å omringe dem, men umulig å skille dem ut. (Vår kommentar: Ny amerikansk erkjennelse.) President Ho Chi Minh sier i en kringkastingstale over Hanoi radio at offensiven er et klart svar på president Johnsons tale for to uker siden da han erklærte at amerikanerne var i ferd med å vinne krigen. Det amerikanske senats utenrikskomite har vedtatt å granske omstendighetene omkring den såkalte "Tonkin-episoden" i august 1964 da det ble hevdet at to amerikanske destroyere Maddox og Turner Joy ble angrepet av Nord-vietnamesiske patruljebåter i internasjonalt farvann. Dette var bakgrunnen for det vedtaket i Kongressen som ga president Johnson fullmakt til å ta "alle nødvendige skritt for å motstå aggresjon hvor som helst i Sørøstasia". Den danske avisa Information skriver idag på lederplass at "militært betyr den Vietcong-besettelsen av USA's Saigon-ambassade selvsagt 6 timer lange ingenting, men på lengre sikt vil denne begivenhet formentlig sterkere enn mange trefninger markere et skjebnevendepunkt. De granater V.C. avfyrt mot ambassaden slo hull i langt mer enn den elegante diplomatfestnings palisaderer. De splintret de siste rester av den illusjon skiftende amerikanske regjeringer har forsøkt å opprettholde..... illusjonen om at USA kun befinner seg i Vietnam for å hjelpe et lite truet samfunn i en fortvilet frihetskamp. Frihetskampen viste seg igår tydeligere enn noensinne å være en kamp mot de fremmede". I Hanoi skriver avisa Nhan Dan i en kommentar til partisanenes "strålende" offensiv i Sør-Vietnam bl.a.: Våren nærmer seg på en vakker måte..... Januar med sine mange aksjoner og strålende slag har vært en seiers måned. Amerikanske styrker har lidd større tap enn tidligere, og måneden varsler om en kommende seierrik vår", skriver avisen, som roser den brede koordinering som ble demonstrert under gårsdagens angrep.
- 2 feb.: Offensiven fortsetter over hele landet. I natt konsentrerte kampene seg om den gamle keiserhovedstaden Hue. I løpet av tre dager er 33 provinshovedsteder og 31 mindre sentra i Saigon-kontrollert område angrepet. FNL-radioen erklærer at den lenge ventede generaloffensiven er begynt. MacNamara hevder at FNL har mistet 10 ganger så mange soldater som amerikanerne. Dette skulle bevise at de amerikanske troppers antall er tilstrekkelig, og han så ingen grunn til å øke antallet. Vietcong har ikke lyktes i å trekke amerikanske tropper bort fra Khe Sanh. I Hue taler general Foster LaHue at "kommunistene" ikke kan holde ut særlig lenge. L.B.J. sier i Washington at offensiven har vært en fiasko, og at "administrasjonen" har visst om planene for vinter/vår-offensiven i flere måneder. Ifølge UPI er situasjonen i øyeblikket denne:
 Khe Sanh: spredt aktivitet - Hoi An (sør for Da Nang): voldsomme kamper - Pleiku:

Oversiktskart som viser det sørvietnamesiske folks væpnete styrkers og folkets store vårseier

direkte
til
johnson

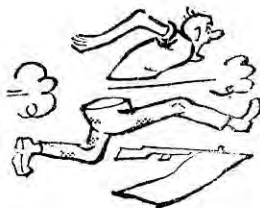
Det sørvietnamesiske folk

"Spesial-styrker"

"Støt-tropper"

"Pasifiseringsprogram"

spredte kamper - Phu Cuong (sør for Saigon): sniktskytterild - Saigon: flere tusen FNL-soldater holder byen i beleiringstilstand. Voldsomme kamper ved general Westmorelands residens i den kinesiske bydel. - My Tho (i Deltaet): Voldsomme ødeleggelser - Vinh Long (provinshovedstad 60 miles sørvest for Saigon): Voldsomt angrep som fører til at amerikanerne må oppgi en flåtebase. - Ben Tre (i Deltaet): voldsomme kamper.

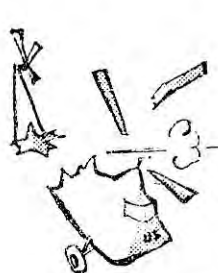
- 3 feb.: Trass i amerikanske påstander om FNL-styrkenes enorme tap fortsetter kampene med uforminsket styrke. Situasjonen er ifølge en amerikansk militær talsmann så forvirret at han er ute av stand til å si hva som er i ferd med å skje. Ifølge andre kilder er FNL-soldatene iferd med å grave skyttergraver i Cholon, Go Vap og Gia Dinh. I Cholon og An Quang er FNL's politiske agenter i arbeid. Øyenvitner forteller at amerikanerne har sluppet så mange bomber over byen Kontum at man fikk inntrykk av at de forsøkte å jevne byen med jorda. FNL-radioen melder at man nå har kontroll over provinsene Ca Mau, Soc Trang, Tay Ninh og Thua Thien. Det blir ellers meldt at et stort antall sør-vietnamesiske marionettestyrker har desertert. I denne forbindelse framheves soldater fra 3. bataljon, 33. regiment og 21. divisjon stasjonert i byen Soc Trang som stormet et av fiendens ammunisjonslagre og brakte med seg alle våpen over til Frigjøringsstyrkene.

I Hue ble en amerikansk angrepsstyrke utslettet og flyangrep ble alvorlig hindret takket være effektivt anti-luftskyts. I Saigon øker presset mot fienden, og i dag ble 19 politistasjoner stormet. Nye angrep er foretatt Than Son Nhut-basen, og Saigonområdet forevrig preges av fullstendig kaos. Tusenvis av sivile er blitt drept under amerikanernes terrorangrep mot tettbygde strøk, og matvaremangelen er akutt.

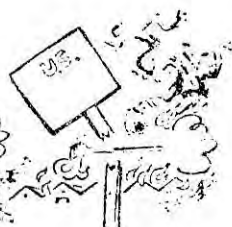
- 4 feb.: Fra Hanoi meldes at fly nr. 2749 er skutt ned over Nord-Vietnam. Apell fra FNL-styrkenes overkommando til alle kadre og soldater om å følge opp de tallrike seirene ved å ta i bruk alle tilgjengelige ressurser. Selv om fienden har lidd et dundrende nederlag og er brakt definitivt over på defensiven, så er han fremdeles i stand til å bite fra seg, og alt tyder på at han i sin desperate stilling vil ty til de mest brutale metoder. I Washington verserer rykter om at general Westmoreland skal avskjediges. "Mangelfull strategisk innsikt", skriver The Sunday Times.

- 5 feb.: For sjuende dag på rad retter Folkets Frigjøringsstyrker knusende slag mot de amerikanske aggressorer og deres sør-vietnamesiske leiesvenner. Høyde 861 ved Khe Sanh-basen inntas med store tap for amerikanerne. Basen er nå fullstendig innringet idet alle veiforbindelser er effektivt blokkert. I nært samarbeid med den lokale befolkning i en rekke byer har man jaget fienden på flukt, og den anti-amerikanske fronten er styrket og utvidet. Harde kamper pågår fremdeles i Saigon, og amerikanerne fortsetter terrorbombingen av byen. Idag ble bl. a. presidentboligen utsatt for nye angrep. Amerikanske diplomatiske kilder uttaler at den amerikanske pasifiseringspolitikk har lidd et alvorlig tilbakeslag. President Ho Chi Minh har sendt sine hjerteligste gratulasjoner i anledning av de siste dagers strålende seire til Nguyen Huu Tho, president i presidiet i Sør-Vietnams nasjonale frigjøringsfront og til alle medlemmer av Frontens sentralkomite. Budskapet ender med ordene: "---- vi er sikre på å vinne den endelige seier."

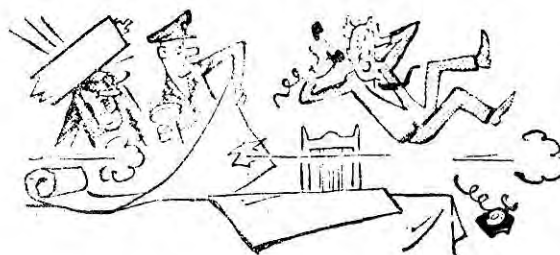
- 6 feb.: Ifølge vestlige pressebyråer er situasjonen denne: Saigon: FNL-styrker i et antall av ca. 1000 på vei inn i byen fra sør. Snikskytteraktivitet i sentrum av byen. Da Nang: Voldsomme kamper. FNL-styrkene prøver å kutte veiforbindelsene til byen. Hoi An (sør for Da Nang): geriljaangrep mot en sør-vietnamesisk stilling. An Khe-flyplassen er angrepet med bombekastere. Kontum: FNL holder fortsatt byen. Pleiku: Bombekastere traff flyplassen, et ammunisjonslager og hovedkvarteret til en infanteribataljon. Tuy Hoa (hovedstad i Phu Yen-provinsen): FNL-styrker angriper jernbanestasjonen og andre bygninger i sentrum av byen. Ifølge Giai Phong har amerikanerne i Hue fått en kraftig omgang. Byens gater er fylt med fiendens lik, og store deler av byen er under folkets og de de revolusjonære styrkers fulle kontroll. I perioden fra 31. januar til 4. februar er 3 av fiendens panserregimenter, 7 bataljoner, 10 kompanier og 10 avdelinger nedkjempet. I samme periode er 50 fly skutt ned, 4 kanonbåter senket og 50 militære kjøretøyer ødelagt eller erobret, 5 depoter erobret, 5 bruer sprengt og i tillegg et stort antall våpen og annet militært utstyr beslaglagt.

"Overlegenhet i lufta"

U.S.-buser

U.S.-ambassaden
Marionette-presidentens residens

Turketid-offensiv
Framtvinge Freds-
forhandlinger ved
bombing

USA har gjort fram-
skritt - Johnson

- Fra hele landet strømmer det inn seiersmeldinger. Patriotiske soldater i stort antall har forlatt Saigon-hæren og dannet egne organisasjoner og forbund med formål å bekjempe amerikanerne og deres vietnamesiske håndlangere i nært samarbeid med Folkets Frigjøringsstyrker.
- 8 feb.: Den amerikanske "Special Forces"-leiren ved Lang Vei på hovedvei nr. 9, like ved Khe Sanh-basen er nå erobret. Amerikanernes forsvarslinjer er således brutt på et viktig punkt. Angrepet ble, etter hva amerikanerne hevder, gjennomført med støtte av raketter og tanks. Amerikansk artilleri og flystyrker var ute av stand til å gripe aktivt inn da forsvarere og angripere var for nær hverandre. Det tillegges stor betydning at man fra Khe Sanh ikke var i stand til å sende forsterkninger til støttepunktet. Tidligere har amerikanske militærledere i Khe Sanh hevdet at man er i stand til å sette inn mobile enheter i en eventuell kritisk situasjon. Fra Da Nang meldes om harde kamper. Amerikanske fly har jevnet byen Ben Tre i Mekongdeltaet med jorden. "Det ble nødvendig å utslette den for å redde den", erklarte en amerikaner idet han pekte ned mot de rykende ruiner av det som engang var en vakker by med 35000 innbyggere. I Albany, USA, har Kennedys tidligere rådgiver, historikeren Arthur M. Schlesinger erklært at den militære strategi i Vietnam ikke har sett sin like siden general Custer tapte for indianerne. I Chicago rettet senator Robert F. Kennedy sitt hittil hardeste angrep på president Johnsons vietnampolitikk. Han påpekte bl. a. at FNL's tap umulig kan ha vært så stort som det amerikanske forsvarsdepartementet påstår. "Lederne for vår etterretningstjeneste forteller at 20 000 av ialt 60 000 mann som ble satt inn i offensiven er drept. Om bare to soldater er blitt alvorlig såret for hver drept, et meget forsiktig anslag, så er dermed hele fiendens styrke satt ut av spill, men hvem er det så som kjemper?" spurte han ironisk. I Hue er det harde gatekamper, og det meldes at FNL-styrkene har fått forsterkninger.
- 9 feb.: Voldsomt rakettangrep mot Khe Sanh. I Washington går det hardnakkede rykter om at amerikanerne vil ta taktiske atomvåpen i bruk, dersom Khe Sanh står i fare for å falle. Det ser således ut for at man på amerikansk, militært hold er fast bestemt på å holde Khe Sanh for enhver pris. Tapet av Lang Vei har gjort det atskillig lettere for beleirerne å bringe inn nye mannskaper og forsyninger. Det antas at FNL vil vente med å angripe til alle militære forberedelser er ferdige.
- 10 feb.: I løpet av de siste 10 dager har over 10 000 amerikanere og deres leiesvenner blitt utslettet i Gia Dinh- og Saigon-området. 200 fly er blitt skutt ned eller ødelagt på bakken, og likeledes er 600 militære kjøretøyer satt ut av spill.
- 11 feb.: Den amerikanske overkommando i Saigon melder at den har innført pressensur med øyeblikkelig virkning. Av "sikkerhetsmessige grunner" vil man ikke lenger gi daglige rapporter fra FNL-offensiven i Sør-Vietnam.
- 12 feb.: Intens artilleri-ild mot Khe Sanh-basen. Amerikanerne påstår at FNL hittil i februar har hatt 31 000 drepte. Ifølge det nord-vietnamesiske Nhan Dan er tredjedelen av den sør-vietnamesiske leiehær satt ut av spill: 40 000 fiendtlige soldater er utslettet i løpet av 2 uker. Fra Hanoi meldes at fly nr. 2753 er skutt ned. Dette er en økning på bare 3 siden 3. februar. Årsaken ligger i det faktum at amerikanerne ikke har vært i stand til å angripe Nord-Vietnam i så stor målestokk da de fly som fremdeles måtte være intakt har vært mer enn travelt opptatt på andre fronter.
- 13 feb.: I et kommunike fra FNL i Thua Thien-området heter det at "alle fiendens støtteoperasjoner er slått tilbake, og de revolusjonære styrker opprettholder kontrollen over Hue. Fronten har utryddet eller tvunget fienden til å evakuere 53 stillinger, har angrepet 2 fengsler og satt 2 200 politiske fanger på frifot. FNL-styrkene har såret eller fanget over 10 000 fiendtlige soldater, herunder 1 800 amerikanere. Blandt fangene er en amerikansk oberst og snesvis med høytstående marionette-offiserer." Det blir opplyst i Saigon at FNL hadde aktiv støtte av buddhistene da de grep makta i Hue. Tu Dam-pagoden 8 km. nordvest for byen var innrettet som kommandosentral for angrepet på byen.
- 14 feb.: Ass. Press./Reuter melder om svære tap for de amerikanske angriperne i Hue. På høytstående amerikansk militært hold blir det første gang antydning at de oppgitte tall for drepte FNL-soldater kan ha vært overdrevet. Samtidig blir det medgitt at den massive oppbyggingen rundt Khe Sanh kan være en avledningsmanøver. I og omkring Saigon fortsetter angrepene mot amerikanernes stillinger.
- 15 feb.: I en amerikansk rapport heter det at 38 av 44 distriktshovedsteder er blitt angrepet, i tillegg kommer 60 andre distriktstyer. Amerikanske motangrep i Hue er slått tilbake. Trass i intens bombing fra lufta holder Frigjøringsstyrkene fortsatt sine stillinger. Vestlige nyhetsbyråer melder at amerikanerne har lagt 80% av byen i grus, men framrykningen går uhyre langsomt og prisen er høy.

- FNL holder fortsatt stillingene i Dalat og Cholon.
I Saigon uttaler en talsmann for den 7. amerikanske luftstyrke at mellom 42 og 44 personer ble drept og 57 såret da bomber fra et B.52 bombefly falt utenfor målområdet nær Saigon. Det er ikke på det rene om ofrene var "Vietcong" eller vennligsinnede personer. På bakgrunn av denne uttalelsen blir tidligere oppgaver over falne FNL-soldater stilt i et noe merkelig lys. (Relevant spørsmål: hvordan ser en FNL-tilhenger ut?)
- 16 feb.: En provisorisk regional Folkekomite er dannet i Thua Thien - Hue-området. Komiteen skal samordne folkets kamp mot de fiendtlige inntrengerne.
- 17 feb.: Den liberale danske avisen Information tar i dagens leder utgangspunkt i Mao-sittatet: "Å løfte en tung stein for så å miste den på sine egne føtter." - "Amerikanerne har mistet steinen over sine egne tær og det gjør gud bedre vondt. "Information siterer videre: "Strategisk bør vi forakte alle våre fiender, men taktisk må vi ta dem ytterst alvorlig" og "Det er umulig å sluke et helt festmåltid i en munnfull". "Hele dette oppfinnsomme og listige spill forstår ikke amerikanerne særlig meget av. De har ikke asiatenes tålmodighet, og går derfor i den ene felle etter den andre med begge beina. Asiatene spiser et måltid munnfull for munnfull. Det er umulig å sluke et helt festmåltid i en munnfull."
- 18 feb.: FNL-styrkene utløste i de tidlige morgentimene en annen bølge i den nye koordinerte generaloffensiven med angrep på mer enn 30 byer og baser. Blandt byene og basene er Saigon med dets omliggende baser: Tan Son Nhut, Bien Hoa, Long Binh, Nha Be, Lhai Khe og Cu Chi. I Mekongdeltaet: Chau Doc, Ben Tre, Can Tho, My Tho, Soc Trang, Rach Gia, Gia Lay og Vinh Long. I de sentrale deler av landet: Phan Thiet (der 500 fanger ble befridd fra byens fengsel), Kontum og Dalat. Like sør for den demilitariserte sonen: Phu Bai.
Le Van Hao, president i den nasjonale og demokratiske alliansen i Hue fordømmer den amerikanske imperialismen for dens fascistiske grusomheter mot folket i Hue. Han nevner bl.a. dødlige gass, napalm, bomber og konsentrert artilleri-ild som er blitt rettet mot tett befolkede boligstrøk. Han avslutter med å si at folket i Hue, nært forbundet med andre patriotiske krefter i Vietnam er fast bestemt på å kjempe for et uavhengig, demokratisk, fredelig og nøytralt Sør-Vietnam. "Ingen makt på jord kan stille seg i veien for vårt folks vilje i denne sak."
- 19 feb.: Voldsomme angrep rettes mot fiendtlige støttepunkter i Long An-provinsen vest for Saigon og i Ben Tre-provinsen i Mekongdeltaet. Westmorelands base Tan Son Nhut er fortsatt under ild og kampene raser på to sider av flyplassen.
Etter 20 dager holder FNL-styrkene fortsatt stillingene i Hue. Betydningen av Khe Sanh-basen for amerikanerne ligger i øyeblikket kun på det psykologiske plan. Marinesoldatene er ikke lenger i stand til å forlate basen eller hindre bruken av de fem infiltrasjonsveiene som passerer i nærheten. Dette var årsaken til at man i sin tid anla basen.
Hanoi avviser president Johnsons San Antonio-formel for fred i Vietnam.

- 20 feb.: Nynetsmagasinet Newsweek hevder i sitt siste nummer at det opprinnelig oppgitte antall falne FNL-soldater er blitt drastisk redusert til omkring 7 000. Tidligere har kommentatorer i Hanoi beskyldt amerikanerne for å ha ti-doblet deres tapstall. Det meldes fra Saigon at godt og vel 15 000 FNL-soldater er på vei mot byen med tungt artilleri. De harde kampene fortsetter i og utenfor byen. Kamper er også igang i Pan Thiet og Song Be (på grensa mot Kambodsja). I Saigon har politiet arrestert Truong Dinh Dzu, "fredskandidaten" ved de såkalte presidentvalgene i september -67. Buddhistlederen Thich Tri Quang og tidligere økonomiminister An Truong Thanh er også tatt i forvaring, "av hensyn til deres sikkerhet" erklærer Ky/Thieu-klikken. I Hue fortsetter FNL-styrkene i samarbeid med befolkningen kampen mot angriperne. Mellom 16. og 18. februar er 400 amerikanske og satelitttropper tilintetgjort. 300 mann fra Saigon-hæren har lidd samme skjebne. Vestlige korrespondenter melder at FNL har gjort Hue om til en kjøttkvern for amerikanerne. Kampene er nå konsentrert om den gamle bydelen og amerikanernes stilling er kritisk dersom de ikke meget snart kan få brakt inn forsterkninger. Forøvrig meldes fra Hue at FNL-fanger skal henrettes offentlig ved skyting. Planen har støtte fra amerikanske rådgivere i byen. En amerikansk kunstekspert uttaler at ødeleggelsen av keiserbyen vil ha samme virkning på vietnameserne som ødeleggelsen av Vatikanet ville ha på katolikkene. Og vietnameserne vil vite at det er amerikanske bomber og granater som har sørget for ødeleggelserne. Det hviler et tungt ansvar på US. i denne saken, sa den amerikanske kunsteksperten.
- 21 feb.: FNL-styrker skjøt idag ned 4 amerikanske helikoptere bare 6 km. fra Saigons sentrum.
- 22 feb.: Amerikanske fly angriper mål i Nord-Vietnam som ligger 46 km. fra grensa mot Kina. Amerikanske fly bombet idag for første gang radiostasjonen i Hanoi, men klarte ikke å ødelegge den. Angrepet ble etter alt å dømme utført etter instruksjoner fra Washington. Stasjonen ligger 5 km sørvest for Hanoi og har den kraftigste senderen i Sørøstasia. Situasjonen i Saigon på amerikansk hold er betegnet som svært alvorlig. Det blir meldt at de framrykkende FNL-styrkene er utstyrt med et nytt effektivt rakettvåpen som kan få stor virkning mot den amerikanske flybasen Than Son Nhut. Rakettene er kinesisk-produserte, har en diameter på 107 mm. og en rekkevidde på over 11 km.
- 23 feb.: Det amerikanske forsvarsdepartement kunngjør at 48 000 vernepliktige vil bli innkalt til tjeneste i april. Dette er det høyeste månedstall på halvannet år. Dessuten skal 50 000 mann fra reservestyrkene innkalles. Sjefen for forsvarsstaben general Wheeler er for øyeblikket i Saigon for å vurdere situasjonen på nært hold. Khe Sanh og andre grenseforter like sør for den demilitariserte sonen ble idag utsatt for et av Vietnamkrigens k. a. ftigste artilleribombardementer. Et av amerikanernes kjempestore forsyningshelikoptere ble ødelagt av en fulltreffer i Khe Sanh. Ytterligere 5 politikere og fagforeningsledere er arrestert i Saigon, og informerte kilder venter flere arrestasjoner i nærmeste framtid. "Regjeringen" i Saigon har forbudt siste nummer av Newsweek på grunn av en artikkel der bladets korrespondent skriver i forbindelse med de store ødeleggelserne at "ikke en eneste vietnamese jeg har snakket med i Saigon eller Mekongdeltaet gir Vietcong skylda for det som har hendt de siste ukene." Kampene intensiveres i Hue og omkring Saigon.
- 24 feb.: Fra Khe Sanh meldes at det dårlige været med lavt hengende skydekke har vært en alvorlig strek i regningen for amerikanerne da det vanskeliggjør bombing av FNL-styrkenes stillinger. Store mengder våpen og utstyr som blir sluppet ned i fallskjerm til de beleirede amerikanske styrkene faller utenom baseområdene og kommer Frigjøringsstyrkene til gode.

FNL-soldater slapper av etter et vellykket angrep

- I Hue trekker FNL-styrkene seg tilbake fra Citadellet som man har holdt i 25 dager.
- 25 feb.: For første gang har amerikanske fly angrepet de store havneanleggene 2.5 km sørøst for Hanoi sentrum. Samtidig ble Hanoi radio bombet for annen gang uten synderlig virkning. Sendingene kunne høres klart og tydelig i Saigon hele tida. Den Nordvietnamesiske regjering sendte idag en anmodning til regjeringene i alle sosialistiske og andre fredselkende land om å øke hjelpen til de vietnamesiske folk til den endelige seier er vunnet. Samtidig ble alle fredsorganisasjoner og fornuftige mennesker over hele verden oppfordret til kraftig å fordømme de amerikanske angriperne og regimet i Saigon. I lys av Saigon-regimets nært forestående nederlag begår de amerikanske aggressorer og deres leiesvenner forbrytelser av uheørt grusomhet mot befolkningen i sør, især i byer som for kort tid siden ble betraktet som deres mest pålitelige støttepunkter.
- 26 feb.: Ifølge UPI skal general Westmoreland ha bedt om 100 000 soldater i tillegg til de som allerede befinner seg i landet.
- 27 feb.: Harde kamper er igang nordvest for den viktige amerikanske basen Dak To, like ved grensa mot Kambodsja. AFP melder fra Saigon at FNL stadig øker kvaliteten i sitt materiell og sin ildkraft. I Thua Thien-provinsen har amerikanske fly observert konvoier med motorisert artilleri. Fra Da Nang meldes at Khe Sanh-basen er innringet av luftvernsskyts. Amerikanske instruktører i de raketter og radarstyrt automatisk luftvernsskyts. Amerikanske instruktører i de sør-vietnamesiske fallskjermbataljonene forteller at de og deres folk i kamp har mest lyst til å skille seg av med de overfølsomme M 16-geværene av amerikansk fabrikk, og i stedet gå over til erobrede AK-47 automatgevær av kinesisk opprinnelse.
- 29 feb.: FNL-styrker stormer en fiendtlig panserregimentsbase utafor Hue. Basen ble jevnet med jorda. For å hindre fiendtlige forsterkninger i å nå fram ble garnisonen i Hue satt under kraftig ild og fiendens radar og kommunikasjonssenter lå midt i ildlinjen. Fienden kunne derfor bare bivåne 7. panserregiments endeligt fra tilskuerplass. Himmelen var fullstendig opplyst av Frigjøringsstyrkenes signalild i alle farger, og dette karnevalspregede fyrverkeri bragte seiersmeldingen til Hues innbyggere.

OPPSUMMERING:

Ved sine konsentrerte angrep på Saigonkontrollerte byer og amerikanske militærbaser har FNL oppnådd at amerikanerne har måttet trekke seg tilbake fra landdistriktene for å kunne forsvare byene og omkringliggende militæranlegg. Således er nå den alt-overveiende del av Sør-Vietnam frigjort. FNL er i ferd med å konsolidere stillingen politisk og militært, men nye avgjørende kamper kan ventes i nærmeste framtid i dette seierens år.

utarbeidet av
øystein johansen

VIETNAMARBEIDET I NORGE

av arild johansen

Arbeidet rundt om i de lokale Vietnam-komiteene og FNL-gruppene har gått gledelig fremover siden siste "For Vietnam" gikk i trykken. Det er startet FNL-grupper på arbeidsplasser i Oslo, et initiativ som vi håper, og er sikre på, vil spre seg utover landet.

"Vietnambevegelsen i Norge" er også startet. En del organisasjoner, blant dem Solidaritetskomiteen, ble innbudt til åpningsmøtet, men fant ikke å kunne møte opp på grunn av følgende: "Bevegelsen" ble lagt opp meget byråkratisk, med på forhånd vedtatte paroler og målsetting, noe som det ikke ville bli anledning til å diskutere på møtet. Dette var bare et nytt forsøk på å hindre vietnamaktivistene kontrollen over sin egen organisasjon og måtte derfor forkastes. At det politiske innholdet i bevegelsen helt fra starten ikke var i samsvar med FNL og DRV's, er også en viktig innvending.

Noen nyheter fra komiteene:

Oslo.

Det har vist seg at FNL-gruppene ved arbeidsplassene i Oslo aktiviserer arbeiderne i en helt annen grad i kampen mot USA-imperialismen enn hele kjempeballongen som kaller seg Vietnambevegelsen i Norge.

Arbeidet blant studentene er blitt reorganisert, og gruppene ved instituttene arbeider godt. Bl.a. blir det nå gjennomført regelmessige stands og andre aksjoner på Blindern.

FNL-gruppene i Oslo gjennomfører to ganger ukentlig stands med salg av materiell og med bøsseinnsamlinger til Frigjøringsfondet. Gruppene ved skolene arbeider bra, særlig kan framheves Manglerud skole FNL med

100 medlemmer. Det var på denne skolen FNL-flagget ble heist, noe som skapte panikk i alle borgerlige skolekretser, og førte med seg at skoleledelsen mistet hodet, forbød skoleavis, FNL-gruppa og elevrådet, samt forfulgte ledende medlemmer av FNL-gruppa med trusler om politianmeldelse og utvisning. Framgangen på Manglerud skole bør tjene som inspirasjon for aktiviteten på alle skolene i landet.

Flere skolegrupper i Oslo har også laget egne aviser som de sprer til elevene, eksempler her er Teisen, Forsøksgymnasets og Manglerud. Det er ofte gjennomført spontane aksjoner mot USA-ambassaden. Natt til 15. mars ble det heist FNL-flagg på en rekke skoler som en solidaritetshandling overfor Manglerud skole.

Bergen.

Gruppene i Bergen har avholdt allmannamøte og bestemt å organisere arbeidet på samme måte som det er blitt gjort i Oslo, med FNL-grupper og individuelt medlemskap. Studenter-samfunnet i Bergen har 15. mars vedtatt en resolusjon som fordømmer USAs aggresjon i Vietnam og som uttrykker full støtte til FNL.

Moss.

USAs ambassadør i Norge ble mottatt av FNL-aktivister da hun skulle holde foredrag på et Unge Høyre-møte i Moss torsdag 14. mars. Aktivistene reiste seg i tur og orden og forlangte en forklaring på USA's aggresjon i Vietnam. En meget vellykket aksjon: Møtet ble en fiasko.

I Kristiansand er det solgt 200 For Vietnam.

Arendal.

Arendal Vietnam-komite har avholdt

årsmøte. Arbeidet i Arendal går meget bra. Komiteen får stadig nye medlemmer, samtidig som aktiviteten øker sterkt. 9.-10. desember ble det avholdt aksjoner med stands i sentrum, samt samlet inn 300 kr. til FNL. 30. desember gjennomførte komiteen lysaksjon i byen og distriktet med nye 300 kr. innsamlet. Komiteen satser sterkt på å aktivisere de lokale fagforeningene, og foreslår at Solidaritetskomiteen skifter navn til Solidaritetskomiteen for frigjøringsbevegelsene, mot borgerlig utbytting og imperialismen. Komiteen solgte ved aksjonen i Arendal og omegn over 500 For Vietnam.

Røros.

Vietnamkomiteen har avholdt flere diskusjonsmøter og samlet inn over 2000 kr. til FNL.

Mo i Rana.

Samtidig med flaggheisingen på Manglerud fikk vi beskjed om at FNL-flagget vaiet over Mo Gymnas. Godt gjort!

Mange grupper skal avholde store aksjoner i Vietnam-uka som finner sted 2.-9.- april, og det er planer om demonstrasjonstog fire steder i landet 1. mai.

Mange andre steder i landet er det blitt utført godt Vietnam-arbeid i den siste tida. Vi vil gjerne bringe enda fyldigere rapporter om Vietnam-arbeidet i Norge, og oppfordrer så mange som mulig til å sende rapporter til: "For Vietnam", Idungst.5, Oslo 1.

GENERALEN

"Jag är bara en enkel krigare."

Låt oss äntligen
sluta med slagorden
som så alltför lätt
leder till missförstånd!

Vad betyder t.ex.

HUMOKRATI
DEMONITET
PROBLEMAGOGI
MANNISKOBESTAMMANDE
SJÄLVVARDE
AGRESSOKRATI
NEOINFILTRANISM
HUMAGOGI
KAPIDEMOTALITET

och allt vad det heter ?...

Tacka vet jag

NAPALM

den är entydig

bränner bort

ordjungeln

så man ser

att skjuta.

Johanna Schwarz

adresser til de lokale solidaritetskomiteer og FNL-grupper:

Oslo-utvalget for Vietnam
(Representerer FNL-gruppene
i Oslo):
Idungst. 5 Oslo 1 20 76 84

ALTA	Reidar Helgesen Elvebakken Alta	KOLBOTN	Gunnar T. Hansen Bragesvn 8 Sofienyr p.a.	ROROS	Oystein Pettersen Roros 99
ARENDAL	Bernhard Halvorsen Stensåsvn. 36 Arendal	LEVANGER	John Willy Pedersen Levanger Lærerskole Levanger	SAGDALEN	Svein Endresen Bergvn. 5 Strømmen
ASKER GYM.	Peter Fredriksen Parkvn, Gullhella Asker	LILLEHAMMER	Annar Holm Lillehammer	SANDEFJORD	Arne Granerød Damvn 11 Sandefjord
ÅSKER	Knut Ronning Gjellum Terr. 15 Heggedal	LILLESTRØM	Knut Edvardsen Barlivn. 4 Strømmen	SKIEN	Torbjørn Bergeris Stensrud Skien
BERGEN	Bergenskom. for Vietnam boks 2827 Bergen	FOREASKOG	Arne Pettersen Sorlisvingen 10 Lørenskog	SLEMMESTAD	Rolf Johansen boks 157 Slemmestad
BODO	Steinar Ansnes Langsien 22 Bodo - Rønnvik	MO I RANA	Bjørn Selfors Moberket. 5 Mo i Rana	STAVANGER	Egil Engbreiten Mariero-alléen 26 Hillevag pr. Stager
BIRUM	Pal Ivar Bergersen Heimdalsvn 22 Jør	MOLDE	Iver Otto Gjelstenstii Molde Gymnas Molde	TROMSØ	Inger Grøft Stalheim 8 Tromsø
FREDRIKSTAD	Kjell Bratlie Ødegard Guldborgvn 18 Fredrikstad	MOSS	Kim Brandstrup Mellosbakken 2te Moss	TROMSØHEIM	Eino Fluge Betongfab. NTH Tromsheim
HAMMERFEST	Odd S. Karlsen Bybo 314 Hammerfest	NADDERUD	Knut Hellerud Bankvn 10 B Bekkestua	VADSO	Arne Hansen Ammannsgt. 59 Vadsø
HARSTAD	Halo Hofsee jr. Nordlys Harstad	NARVIK	Magne Mortensen Brugt. 6a Narvik	VARDØ	Odd Lundgren Nordre Lauggt. Vardø
HAUGESUND	Olav Vandeskog Mønstrevag pr. Haugesund	NEDRE EIKER	Thor Skau Sandstranda, Krokstadelva	ÅLESUND	Leikny Asen boks 66 Ålesund
HORTEN	Per Kjelling Haakonsgt. 7a Horten	PORSGRUNN	Oyvind Lindrupsen Telemark Arb.blad Porsgrunn	ÅS	Vidar Asheim boks 102 Vollenbekk, Ås

Oslo-utvalget er interessert i å komme i kontakt
med folk som er villige til å gjøre en innsats
i vårt praktiske arbeid. Ring eller skriv til
Oslo-utvalget for Vietnam. (Adr., tlf.: se oven-
for.)

Oppsatt og trykt av medlemmer
i FNL-gruppene i Oslo, på Sos-
ialistisk Ungdomsforbunds
trykkeri.

for vietnam

Leder:

Inger Hagerup: Vietnam og 9.april

Phung Van Dung

Phung Van Cung: En hilsen fra Vietnam

Odd Erik Germunsson: Det frie Vietnam

Erich Fried: Åpenbart

Jørgen Gunnerud: Kulturen er for folket

Tron Øgrim: Onkel Ho

Brynjulf Mugaas: Prostitusjon

Bo Gustavsson: Vietnam og den amerikanske
imperialismen

Harald Dahl: Burma

Per Olav Marcussen: Vietnamkonferanse i
Berlin

Oystein Johansen: Kalendarium

Arild Johansen: Vietnamarbeidet i Norge

Johanna Schwarz: Generalen

Lagsadresser:

side 2

side 3

side 4

side 6

side 11

side 12

side 14

side 16

side 18

side 22

side 24

side 25

side 33

side 34

side 35

Et støtteabonnement på "For Vietnam" og de spesialheftene vi vil sende ut kan tegnes for kr. 10,-. Bestillinger sendes til Solidaritetskomiteens postgiro-konto nr. 20 29 81. MERK TALONGEN "FOR VIETNAM"!

Følgende har vært med i arbeidet med dette nummeret av "For Vietnam":

Arild Johansen (ansv. red.), Odd Erik Germundson, Harald Dahl, Mons Falck, Morten Falck, Øystein Johansen, Gudveig Gulbrandsen, Pro Marcussen, Lillian Hoffmann, Brynjulf Mugaas, Jørgen Gunnerud, Steinar Hinkel, Bjørn Nilsen, Harald Minken, Asgerd Nilsen, Bente Rønning, Pål Steigan, Tron Øgrim, Frode Heskestad og mange andre.

FRIGJØRINGSFONDET
20 50 32

FNL ★ TRYKK